

NEON ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ

ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
 - Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ » 22.
 - » » ἑξωτερικῷ » 25.
- Ἐξάμηνος ἀπαράδεκτος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΤΗΣΙΑΙ

ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

- Μέχρι 10 γραμμῶν Φρ. 40.
- Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20
- * Ἀνω τῶν 10 γραμμῶν κατ' ἀ-
πικοπήν.

Τὰ πρός τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec SERAPEUM
Alexandrie (Egypte).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Τεῦχος 26.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

* Ἐχει ἡμέρας 28. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ ὥρας 13. Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς ἰχθῆς. *Februarius* ἐκ τοῦ *Febrius* ποιεῖν σποδᾶς, καθαρῖζεσθαι. Διότι ὁ μὴν οὗτος ἀφιερῶτο παρὰ Ῥωμαίους εἰς ἑορτασὴν πρὸς Ἰλασον ἄμαρ-
των. Πανσέληνος τῇ 2 Φεβρουαρίου. Τελευταῖον τέταρτον 9. Νέα Σελήνη 16. Ἡρῶν τέταρτον 23.

<p>1 Κυρ. Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ προεβρία τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ Τρίφρονος Μάρτυρος.</p> <p>2 Δευ. Ὑπαπαντῆ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.</p> <p>3 Τρίτ. Σουεῶν τοῦ Θεοδόχ. καὶ προφ. Ἀννης. Ἀργία.</p> <p>4 Τετ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.</p> <p>5 Πέμ. Τῆς ἁγίας Ἀγάθης Μάρτυρος.</p> <p>6 Παρ. Βουκόλου τοῦ ὁσίου ἐπισκόπου Συβῆνης.</p> <p>7 Σάβ. Παρθενίου Ἐπισκ. Λαμφάκου καὶ Λουκᾶ ὁσίου.</p> <p>8 Κυρ. Τοῦ Ἀσώτου καὶ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.</p> <p>9 Δευ. Νικηφόρου Μάρτυρος.</p> <p>10 Τρίτ. Ἱερομάρτυρος Χαράλαμπος.</p> <p>11 Τετ. Βλασίου Ἱερομ. καὶ Θεοδώρας τῆς Ἀδγοῦσσης.</p> <p>12 Πέμ. Μελετίου ἀρχιεπ. Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.</p> <p>13 Παρ. Μαρτινιανοῦ τοῦ Ὁσίου.</p> <p>14 Σάβ. (Ψυχασάδατον) καὶ Ἀδξεντίου τοῦ Ὁσίου.</p>	<p>15 Κυρ. Τῆς (Ἀποκρέω) καὶ Ὀνησίμου Ἀποστόλου.</p> <p>16 Δευ. Παμφίλου Μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.</p> <p>17 Τρίτ. Θεοδώρου μεγάλου. τοῦ Τύρωνος.</p> <p>18 Τετ. Λέοντος Πάπα Ῥώμης.</p> <p>19 Πέμ. Ἀρχίππου τοῦ ἀποστόλου.</p> <p>20 Παρ. Λέοντος Ἀποστόλου Κατάνης.</p> <p>21 Σάβ. (Ψυχασάδατον) Τιμοθέου τοῦ ἐν συμβούλοις, καὶ Εὐσταθίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας.</p> <p>22 Κυρ. Τῆς (Τυροφάγου). Ἡ εὐρεσις τῶν λειψάνων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενεῖου μαρτύρων.</p> <p>23 Δευ. Πολυκάρπου Ἱερομάρ. ἐπισκόπου Συβῆνης.</p> <p>24 Τρίτ. Α' καὶ Β' εὐρεσις τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἡρόδωμου.</p> <p>25 Τετ. Ταρρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.</p> <p>26 Πέμ. Πορφύρου ἐπισκόπου Γάζης.</p> <p>27 Παρ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.</p> <p>28 Σάβ. Θεοδώρου ὁσίου καὶ Βασιλείου ὁμολογητοῦ.</p>
---	--

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ

22. Φεβρουαρίου 1821. — * Ἐλευσις Ἀλεξ. Ὑψηλάντου ἐν Ἰασίῳ, συγχρότης ἐλλ. στρατοπέδου καὶ κίρυξις ἐπαναστάσεως — 4. Φεβρουαρίου 1823. Μάχη ἐν Κισάμῳ καὶ Σελίνῳ· κατατρόπως Τούρκων. 27 Φεβρουαρίου 1824. Ἐκλογή Γεωργίου Κουντουριώτη ὡς προέδρου τοῦ Ἐκτελεστικοῦ 28 Φεβρουαρίου. Ὑποταγὴ Ἀποκορινίου εἰς Χρυσήμπεην 18 Φεβρ. 1823. Ἀποβίβασις 4400 Αἰγυπτίων ὑπὸ Ἰβραήμην εἰς Μεθώνην 12 Φεβρουαρίου 1826. Ναυ. ἀγία πρὸ τοῦ Μεσολογγίου· εἴσοδος τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου καὶ τροφοδότησις τῶν πολιορκουμένων 17 Φεβρουαρίου. Ἰρεῖς συνεχεῖς ἐφοδοὶ τῶν Ἀράβων κατὰ τοῦ Μεσολογγίου καὶ καταστροφὴ αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἐξελευθέρου φρουρᾶς 7 καὶ 8 Φεβρουαρίου 1827. Φυγὴ τῶν Τούρκων ἐκ Διστόμου, Δαβλίας, Ναυπάκτου καὶ Ἀμφίσσης — 9 Φεβρουαρίου 1827. — Κατεδάφισις καὶ κυρτοπλησις τῆς Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἰβραήμη.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΑΙ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΜΕΡΟΣ Α'.

ΥΔΡΑΥΛΙΚΑ Η ΥΔΡΟΣΤΑΤΙΚΑ.

Τὰ υδροστατικά τερατούργηματα, ὡς καὶ τὰ χημικά, ἐχρησίμευον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀπατᾶν.— Παραδείγματα.

1. Ἐν Ἀδριακῇ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Βάκχου, καὶ παρ' αὐτῷ πηγὴ ὕδατος θαυματουργὸς νομιζομένη διότι τὸν Ἰανουάριον ἐκάστου ἔτους, ἐπὶ ἑπτὰ μόνον ἡμέρας, οἶνος ἐξέροσεν ἀπ' αὐτῆς.

2. Παρομοίᾳ ἀπάτῃ ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἐν πόλει τινὶ τῆς Ἡλίδος, ὅτε ἐπανηγυρίζετο ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου: ἦτοι τρεῖς ὑδρίαί κεναί, ἐπικαλυπτόμεναι ἐνώπιον πληθους ζένων, πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο συρρέοντων, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνοιγόμεναι, ἀνευρίσκοντο πλήρεις οἴνου.

3. Ὁ Ξέρξης, μετὰ τὴν ἀτυχῆ αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας, ἐλεπλάτησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Βήλου, ἔ.θ.α ὑπῆρχε καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ ἀποθεωθέντος τούτου ἡγεμόνος τῶν Ἀσσυρίων. Ἀνασκάψας τὸ μνημεῖον ὁ Ξέρξης εὗρε τὸν νεκρὸν τοῦ Βήλου κείμενον ἐν ἐλαίῳ ἐντὸς θήκης ὑελίνης. Ἡ θήκη ὅμως οὐκ ἦν ὄλως πεπληρωμένη ἐλαίου, ἀλλ' ἐνυπῆρχε διάστημα κενὸν μιᾶς παλαιότητος μέχρι τοῦ χεῖλους. Παρέκειτο δὲ καὶ μικρὰ στήλη φέρουσα τὴν δετὴν ἐπιγραφὴν: «Τῷ ἀνοίξαντι τὸ μνημεῖον καὶ μὴ ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν ἀμεινον.» (Αἰλιανὸς Ποικίλ. Ἱστορία Βιβλ. XIII Κεφ. III.) Ἦτοι. α' Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀνοίξαντα τὴν θήκην καὶ μὴ ἀναπληρώσαντα αὐτὴν ἐλαίου μέχρι τοῦ χεῖλους.»

Ὁ Ξέρξης, φοβηθεὶς, προσέταξεν ἡμέσως νὰ τὴν γεμίσωσιν ἐλαίου, ἀλλ' εἰς μάτην ἡ θήκη οὐδὲν ὀδύλως ἐπληροῦτο, οὐδ' αὐξήσιν ἐλάμβανε, καὶ τοὶ οὐκ ὀλίγη ποσότης ἐλαίου ἀνηλώθη ἐπὶ τούτῳ. Τέλος ὁ Ξέρξης καταλιπὼν τὸ μνημεῖον

ἀπῆλθεν ἐν μεγίστῃ βρυθυμίᾳ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο θεῖμα ἐθεωρήθη ὡς ἀπαίσιος οἰωνὸς τῶν συμφορῶν, αἵτινες οὐ μόνον τὴν δόξαν ἡμαύρωσαν τοῦ Ξέρξου, ἀλλὰ καὶ τέρμα ἐπιθήκαν εἰς τὸν βίον αὐτοῦ, ἀποτραγέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του.

4. Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ ποιηταὶ ἐκ συμφώνου βεβαιοῦσιν, ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν ἡρώων καὶ αἱ εἰκόνες τῶν θεῶν ἑσταζον ἰδρωτὶ ἢ δάκρυα ἐξέχεον, ὅτε ἐμελλον νὰ προαναγγείλωσι τοῖς λαοῖς μεγάλα δυστυχήματα. Τοιοῦτου θαύματος ἀπόπειρα ἐγένετο ἐν Πετροπόλει ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Πέτρου τοῦ Μεγάλου, καθὰ διηγείται ὁ ἱστορικός Lénêque (Histoire de Russie).

5. Ὁ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης λύχνος λέγεται ὅτι διηγεῖται ἔκκειεν, ἡ δὲ φλόξ τοσούτῳ ἰσχυρῶς ἦν προσκολλημένη τῇ θρυκλίδι, ὥστε οὔτε ἀνεμος, οὔτε βροχὴ, οὔτε θύελλα ἠδύνατο νὰ τὴν σβήσει, καὶ τοὶ ἐκτεθειμένον οὕτως τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ τῇ ἀστασίᾳ τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους. Καὶ παρὰ Ῥωμαίους, ἐκ τῶν καθηκόντων τῶν Ἑστιάδων ἦτο καὶ τὸ νὰ διατηρῶσι τὸ ἱερόν πῦρ πάντοτε ἀνυμμένον. Ἐὰν δὲ κατὰ συμβεβηκὸς ἐσβέννυτο, τὸ πῦρ πάλιν ἐκ νέου ἀνήπτετο, οὐκ ἐξ ἄλλου πυρός, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐξ ὧν, κατ' ἀρχαίον ἔθος, ἀνευεῦθε καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος τὴν ἁ. Μαρτίου, τῆς ἡμέρας ταύτης οὕτως τὸ πάλαι ἀρχῆς τοῦ νέου ἔτους εἰς τρόπον ὥστε, ἀνευ ἐνδεχομένου τινὸς συμβεβηκότος, τὸ πῦρ διετέλει καίον ἐπὶ ἐν ὅλον ἔτος.

Τὰ φῶτα ταῦτα, ὅσον ἀλλόκοτα καὶ ἀνύποταθῶσιν, οὐδὲν ὅμως δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τοὺς λύχνους, εἰς οὓς ἡ λέξις διηγεῖται κυρίως προσηρμόσθη. Περὶ τῶν λύχνων τούτων πολλάκις ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἰδίως ὁ Fortunio Liceti ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ. « De Beconditis Antiquorum Lucernis » καὶ ὁ Octavio Ferrari, ἐν τῷ « Le Veterum Lucernis Sepulcralibus », ἐν οἷς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐπόμενα δύο παραδείγματα ἦτοι:

6. Ὁ τάφος τῆς Ταυλιώλλας, προσφιλοῦς

θυγατρὸς τοῦ Κικέρωνος, ἧς ὁ θάνατος μέγਾਲως ἐλύπησεν αὐτὸν ἀνακαλυφθεὶς ἐπὶ Παύλου τοῦ Γ'. Πάπᾳ Ῥώμης. Ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ ἀνοιχθέντι, ἀνεράνη λύχνος καίω, ὅστις ἀμέτῳ ἐσβέσθη ἀμα εἰσδύσαντος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Καί,

7. Ὁ τάφος τοῦ Πάλλαντος, υἱοῦ τοῦ Εὐάνδρου, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Τούρνου, κατὰ τὸν ποιητὴν Βιργίλιον, ἀνακαλυφθεὶς περὶ τὸ 800 ἔτος μ. Χ. Ἐντὸς αὐτοῦ εὗρεθῆ λύχνος ἀνημμένος, ὅστις βεβαίως θὰ ἔκκειε περίπου 2, 000 ἔτη, καθὸ κλεισθεὶς τὸ 1170 π. Χ.

8. Τὴν ἐξῆς περιγραφὴν ἀνακαλύψεως διηγεῖται ὁ λύχνος ἀνέγνω δ κ. Ἀλβέρτος Way ἐν τινὶ συνεδριάσει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἰόρκης. «Τὸ ἀρχαῖον Ῥωμαϊκὸν φρούριον Castellum Priscum καίτοι μετὰ τὴν Γρανάδης καὶ Κορδόβης ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐνθα ἀδιαλείπτως ἀνακαλύπτονται ἀρχαιοῦτες. Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1833, ἐνῶ γεωργοὶ τινες ἐνησχολοῦντο ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἔργον των, καὶ τις, παίζων παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο φρούριον, ἀνεκάλυψεν ὀπήν μετὰ τῶν ἐρείπιων, ἣτις ἐφάνετο εἰσάγουσα εἰς μέγα βάθος. Πιστευέται κοινῶς ὅτι, ὑπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα, ὑπάρχουσι πλεῖστα χάσματα περιέχοντα ὑπογείουσιν θησαυροῦς, ἐνῶ μόνον νεκροταφεῖα ἀνευρίσκονται. Ὁ παῖς ἀμέτῳ ὠδήγησεν ἐνταυθα τινὰς τῶν γεωργῶν οἵτινες, εὐκόλως παραλάσαντες τὴν ὀπήν, κατεβίβασαν τὸν παιδα διὰ σχοινοῦ εἰς τὸν λάκκον. Μόλις οἱ πόδες τοῦ παιδὸς ἤγγισαν τὸ ἔδαφος καὶ ἐξέβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως. τοῦθ' ὅπερ οἱ γεωργοὶ ἐξέλασον ὡς ἀγγελίαν τῆς ποθητῆς ἀνακαλύψεως. Τότε δὲ καταβάντες ἐθεμβώθησαν τὴν ὄρασιν, εὐρεθέντες ἐντὸς τετραγώνου κθαλάμου ἐννέα ποδῶν τὸ ὕψος. Λύχνος ἐπὶ μολυβδίνης λυχνίας ἐστρηγμένος πρὸς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν, ἐπέχεε κίτρινοισπιδῆς φῶς ἐπὶ τοῦ ἔδαφός, ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τοῦ πέριξ τοῦ θαλάμου ἐπεκτεινομένου λιθίνου ἐδωλίου. ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τούτου ἐπέκειντο δεκατέσσαρες σαροφάγοι διαφόρου

σχήματος καὶ μεγέθους περιέχοντες ἀνθρώπινα λείψανα, ἅπαντες κλίνοντες πρὸς τὸν κλῆρον ὡς εἰς κοινὸν σπμειόν. Μεταξὺ δ' αὐτῶν εὗρέθησαν καὶ κλίπαι ἐκ λευκαργίλλου καὶ ἐν ἀγγεῖον ἐστὶλθωμένον καὶ κεκοσμημένον δι' ἀναγλύρων. Ὁ θαλαμὸς πράγματι ἐφάνετο ὡς τάφος οἰκογενειακός. Οἱ γεωργοὶ, μὴ δυνθέντες νὰ μεταποτίσωσι τὸν λύχνον, νέποιήσαντο χρῆσιν τῶν κηπουρικῶν ἐργαλείων των καὶ ἀπέσπασαν αὐτὸν ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ διατρέφον τὴν φλόγα ὑγρὸν ἀπόλωτο, τοῦ κλῆρου θραυσθέντος ὑπὸ τῆς ἀπροσεξίας καὶ πτῆς βίας τῶν ἐργατῶν. Ἰπὸστῆμά τι ὅμως ὑδιέμεινε, ὅπερ ἐκτεθῆν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀερα κατέστη ἀμέτῳ σῶμα στερεόν.» Ὁ Κ. Way ἀναφέρει ὡσαύτως ἐν τῇ ἐκθέσει του περὶ ὁμοίου λύχνου, ἀνακαλυφθέντος ἐντὸς τοῦ ἐν Ἰόρκῃ ὑποτιθεμένου τάφου Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ.

Προβαίνομεν ἤδη εἰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων διασαφήσεις.

Παραδ: 1. 2. 3. Στοιχειώδης γνῶσις τῆς υδροστατικῆς καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πίεσεως τῶν ρευστῶν, ἀρκεῖ ἵνα ἐξηγήσῃ τὰ φαινόμενα ταῦτα θαύματα. Ἀπλῶς δὲ παρατηροῦμεν ὡς πρὸς τὸ τρίτον παραδειγμα, ὅτι ὑποκεκρυμμένος κάτωθι τῆς νεκροθήκης ὑπῆρχε σωλὴν, δι' οὗ αὕτη συνεκoinώνει μετὰ δεξαμενῆς ἐλαίου, καὶ οὕτω τὸ ἐν αὐτῷ ὕψος τοῦ σωλῆνος προσέτι χρησιμεύοντος εἰς τὸ ν' ἀπορρίπτῃ τὸ περισσεῦον καὶ ν' ἀποκωλύῃ τὴν νεκροθήκην τοῦ νὰ πληρωθῇ.

4. Περὶ τούτου ἡ ἱστορία τοῦ Lénêque ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «Εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἐζωγραφημένης ἐπὶ ξύλου, ἔχουεν ἄθρονα δάκρυα ἵνα διαδηλώσῃ τὴν ἀποστροφὴν αὐτῆς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Τζάρου μελετωμένας μεταρρυθμίσεις. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ ἀνεκάλυψε καὶ ἐξέθηκε τῷ λαῷ τὸ μηχανήμα δι' οὗ ἐτεκτένετο ἡ ἀπάτη. Δοχεῖον πλήρες ἐλαίου ἔκειτο ἀφανῆς μετὰ τῶν δύο τετραγώνων σανίδων, ἐξ ὧν συνέκειτο ἡ εἰκὼν. Τὸ ἔλαιον, ὑρμιούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν πολλῶν περὶ τὴν εἰκὼνα κειμένων λαμπάδων, εἰσεχώρει εἰς τοὺς

ἐπὶ τούτῳ ἐνυπάρχοντας ἀγωγούς, καὶ διὰ μικρῶν ὀπῶν, παρὰ τοῖς γωνίαις τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξέρρει καταστάζων ἐν εἶδει δακρῶν. Ἄπαντα λοιπὸν τὰ θαύματα καὶ τῶν δακρυροούντων ἀγαλμάτων εἰς, πειρώμια μηχανουργήματα δύνανται ν' ἀναχθῶσι.

5. Πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ φαινομένου τούτου θαύματος, δύο ὄροι ἀπρῶτον, ὧν ἡ ἐκπλήρωσις ἦν βεβαίως δυσχερής. Πρῶτον νὰ προμηθευθῇ ἀνεξάντλητος, οὕτως εἰπεῖν, κάσιμος ὕλη, καὶ δεύτερον ἀκατανάλωτός τις θρυαλλίς πρὸς καύσιν τῆς ὕλης ταύτης. Ὅταν ἀναμνησθῶμεν τὸ ἐν τῷ ναφῷ τοῦ Βήλου προειρημένον θαῦμα, τὸ μυστήριον καταπίπτει ἀπ' ἐκτου. Εἰς ἀπόκριτόν τι μέρος τοθεῖτω σωλῆν, δι' οὗ ὁ λύχνος νὰ συγκοινωνῇ μετ' ἀφανοῦς δεξαμενῆς τοσαύτης χωρητικότητος, ὥστε μακροχρόνιος κατανάλωσις ἀνεπαίσθητον νὰ ἐπιφέρῃ ἐλλείψεις εἰς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Οὕτω τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προβλήματος ἐλύθη. Τὸ δεύτερον λύεται ἐπίσης ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι θρυαλλίς ἐξ ἀμιάντου, διαμένει σχεδὸν ἄκαυστος καὶ λίαν κατὰλληλος πρὸς τὸ ἀπορροῦν τὸ ἔλαιον καὶ διατηρεῖν τὴν φλόγα, ἐνὸς ὃ ὁ λύχνος πληροῦται δεόντως ὑπὸ τοῦ κυστιτικοῦ ὕγρου. Ἄλλως τε δυνάμεθα νὰ διασαφηνίσωμεν τὸ θαῦμα καὶ ἐκ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος. ἤτοι, τῶν ἀνευ θρυαλλίδος λύχνων ἐφευρέσεως ὀρειλομένης εἰς τὴν διὰ τῆς θερμότητος ἀραίωσιν τοῦ ἐλαίου. Ὡς πρὸς τὴν φροτίδα τοῦ πληρῶν τακτικῶς τὴν κεκρυμμένην δεξαμενὴν, οὐδεμία βεβαίως δυσκολία ὦς δὲ πρὸς τὸ μεταλλάσειν ἢ διορθοῦν, ἐν περιπτώσει ἀπρόβλεπτου συμβαδηκότος, τὸ στόμιον τοῦ σωλῆνος, ὁ θαυματουργὸς ἦτο, ὡς εἶδος, ἀρκούντως ἐπιτήδειος ὥστε, διαρκούσης τῆς ἐργασίας του, ν' ἀποσπᾷ ἄλλοθι τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν.

6. 7. 8. Εἶναι πασίγνωστον ὅτι, ἂν ἀνημμένη λαμπὰς τεθῆ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεμία συγκοινωνία μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, ἡ φλόξ θείει βαθ-

μηδὸν ἐλατωδῆ, ἐξασθενήσει καὶ τέλος σβέσθῃ. Οἱ χημικοὶ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ὑπελογίσαντο ὁπόση ποσότη, ἀέρος ἀναλίσκεται ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ ὑπὸ τοουτοτρόπως καιομένης λαμπάδος, ὥστε εὐχερῶς νὰ προεῖπωσιν ὁπότε ἡ φλόξ ἀφεύκτως θὰ ἐκλείψῃ. Ἀλλὰ καὶ τοι, ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου καὶ ἄλλων προσομοίων, καθίστατε ὅλως ἀπίστευτος ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἐντάφιοι λύχνοι δύνανται νὰ καίωσι διηνεκῶς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, δὲν δυνάμεθα ὁμῶς δογματικῶς, ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι τὰ περὶ αὐτῶν λεγόμενά εἰσιν ὅλως μυθώδη ἢ φαντασιώδη. Θὰ ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ διῆσχυρισμῷ τούτῳ πραγματικὴ τις βᾶσις, ἢν ὀρειλομεν νὰ παραδεχθῶμεν. Πρὸς λύσιν λοιπὸν τοῦ ζητήματος κλίνομεν μάλλον εἰς τὸ νὰ ὑποθεσώμεν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον φυσικὴν τινα οὐσίαν, δι' ἣς τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀνευ τῆς βοήθειας ἐλαιοδεξαμενῆς ἢ ἄλλου τινὸς μέσου πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας μας. Οὐσία τις, εἴτι ἄγνωστος ἡμῖν, ἐλαμβανε πιθανῶς τοιαύτην σκευασίαν, ὥστε, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐγκεκλεισμένη μετὰ μωμολοσιμένων ἀναθυμιάσεων, νὰ δύναιτο ἐπὶ τέλους ἅμα τῇ ἐλαχίστῃ εἰσαγωγῇ καθαροῦ ἀέρος, ν' ἀναπλέγηται δι' ὀλίγας στιγμὰς καὶ ταχέως μετὰ τούτου νὰ σβύνηται, ἅμα, ἐξαγομένη ἐκ τοῦ ὑπογείου, ἐξετίθετο ἀκωλύτως εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν.

ΚΕΦ. Γ'. ΜΕΡΟΣ Α'.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ.

Ὅσον πλείστον τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ καὶ ἂν ἐξεπλήττοντο ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς ἀρχαιότητος τελουμένων, ἦτοι τοῦ τριγμοῦ τροχαλιῶν, τῆς συστροφῆς σχοινίων, τοῦ κρότου τροχῶν καὶ λοιπῶν ἐργαλείων, οἱ πάταγοι οὗτοι τῶν εἰς κίνησιν τιθεμένων μηχανῶν ἤθελεν βεβαίως ἐφελεύσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀκούοντων καὶ ἀνακαλύψει τὴν ἀπάτην τῶν ἐνεργουμένων, ἂν ὁ κίνδυνος τῆς τοιαύτης ἀνακλύψεως δὲν προϋ-

λαμβά-ετο. Μακρὰν λοιπὸν τοῦ νὰ ἐλκτινῶσι, πολλάκις οἱ ἱερεῖς ἐπὶ ἐξήσανον αὐτοὺς ἵνα ἐμπνέωσι πλείστορον τρόμον. Καὶ ἐπειδὴ αἱ φεβερὰὶ βρονταὶ, αἱ ὑπὸ ἀστραπῶν σινοδευόμεναι, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀπλουστέρων ὡς ὁ ἐκδικητικὸς βραχίων τῶν θεῶν, οἱ θαυματουργοὶ ἱερεῖς τοιαύτας ἔκαμον νὰ ἀκούωνται, διε ὡμίλου ἐπ' ὀρόμῳ αὐτῶν.—Παραδείγματα.

1. Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Δαβυρίνθου ἦτο μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ διηρημένη εἰς δώδεκα στοάς. Ἐκάστη αὐτῶν εἶχεν ἐξ ἑθῶς ἀνοιγομένης πρὸς βορρᾶν καὶ ἄλλας τόσας πρὸ νότον ἄπκραι δὲ περιεκυκλοῦντο ὑπὸ ἐνὶ τοίχῳ. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη περιεῖχε 3.000 δωμάτια, ὧν τὰ 1500 ἐν τῷ ἄνω πτώματι καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῷ κάτωθι. Ἐν δὲ τῆς τελευταίῃς τούτοις οἱ θεοὶ πολλάκις ὡμίλου διὰ βροντῆς. Ὁ Πλίνιος, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ὁποίου τὸ περίφημον καὶ ἀλλόκοτον τοῦτο οἰκοδόμημα εἴτι ἐσώζετο, μᾶ πηρορορεῖ ὅτι αἱ στοαὶ ἦσαν οὕτω κατασκευασμέναι, ὥστε αἱ θύραι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοιχθῶσι χωρὶς συγχρόνως ν' ἀκουσθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν σφοδρό αἱ ἤχοι βροντῆς.

1. Ὅτε ὁ Δαρείος, υἱὸς τοῦ Ἰστιάσου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, οἱ νεοὶ τοῦ ὑπῆκουσι ἔπασαν πρηνεῖς ἐνώπιόν του καὶ προσεκύντησαν αὐτὸν οὐ μόνον ὡς τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς θεόν τῆς θεότητός του δηλωθείσης τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῖς λατρευταῖς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν βροντῶν καὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστραπῶν.

3. Φαίνεται ὅτι ἡ τέχνη τοῦ θελεγειν τὰς ἀκοὰς δὲν ἐθεωρεῖτο ἥτιον ἐπωφελὴς τοῖς ἱερεῖσιν ἢ ἡ τοῦ συγκινεῖν τὰ πλήθη δι' ἐξαισιῶν κρότων. Ἀναφέρεται ὅτι ἀγάλματα τινα, καλούμενα καὶ Χρυσαὶ Περθένοι, περιεκόσμου τὴν ὄροφὴν τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν καὶ ἐξέβαλλον ἐνίοτε θελκτικωτάτας φωνάς.

4. Τὰ περὶ τοῦ Ἀμφίωνος καὶ τοῦ Ὀρφέως ἱστορούμενα τραγῶς διαδηλοῦσι τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τῆς μουσικῆς. Ὁ Ἀμφίων κα-

τήγετο ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Θεῶν, ἐγένετο δὲ καὶ βασιλεὺς αὐτῶν. Λέγεται περὶ αὐτοῦ ὅτι, διὰ τῆς μελωδίας τῆς λύρας του, οἱ ἀναγκαιούντες πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ τείχους τῆς πόλεως, λίθοι ἐτίθεντο καὶ συνηρόζοντο αὐθορμήτως ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει κατὰ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ. Περὶ δὲ τοῦ Ὀρφέως ἀναφέρεται ὅτι, θέλων τὰ πάντα διὰ τῆς λύρας του, τὰ μὲν ἄρια θηρία τῶν δασῶν καθίστα χειροθήη, τὴν δὲ ὄρατικὴν τῶν γεμιάρων καὶ ποταμῶν ροὴν ἀνεχαίτιζε καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη ἔκαμε νὰ ὑποκλίνωσιν ἵα ἀκροσθῶσι. Τοσοῦτον ἡ φύσις ἅπασα κατεγοητεύετο καὶ ἐνεψυχούτο ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτοῦ!

Προβαίνομεν ἤδη εἰς, τινὰς παρατηρήσεις καὶ διασαφήσεις τῶν ἀνωθι παραδειγμάτων.

1 2. Ἡ ἱστορία σιγᾷ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ παράγειν τ' ἀποτελέσματα ταῦτα. Ἀλλὰ πιθανόν ὅτι, οἱ ἐν τοῖς ὑπογείοις καὶ θολωταῖς τοῦ Αἰγυπτίου Δαβυρίνθου στοαῖς ἀντικρουόμενοι ἤχοι, ἐκ τῆς ἀνοίξεως καὶ κλείσεως ἀπλῶς τῶν ἰδίων θηρῶν ἐκπεμπόμενοι, ἠδύνατο νὰ παράσχωσιν ἀκούσαν ἀπομίμησιν τῆς συνήθους βροντῆς τῶν νεφῶν. Ἐν δὲ τοῖς ἀνακτόροις τῷ Δαρείου καὶ ἐτέρῃς τῆς ἀπομίμησις ἡ δύνατο νὰ λάβῃ χώραν καὶ οὐδόλως ἐστὶν ἐκὸς τῶν ὀρίων τῆς πιθανότητος, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς χρῆσιν νῦν ποιοῦνται ἐν τοῖς θεάτροις, ἦτο γνωστὴ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Λεπτὸν ἔλασμα ἢ φύλλον σιδήρου, τριῶν ἢ τεσσάρων ποδῶν τὸ μῆκος, κρατεῖται ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας μετὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου, ἀφινόμενῃ ἐλευθέρως νὰ κρέμαται ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους. Ἡ χεὶρ τότε κινεῖται ὀριζοντεῖως εἰς τρόπον ὥστε νὰ τινάσσεται τὸ ἔλασμα εἰς ὀρθογωνίους διευθύνσεις πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Διὰ τοῦ ἀπλουστάτου τούτου πειράματος, μεγάλη ποικιλία ἤχων παράγεται, ὅτε μὲν ἀπομιμουμένων τὴν ὑπόκωρον βοὴν ἀπωτάτων βροντῶν, ὅτε δὲ τὰς βυρραίας, αἰφνυδίου καὶ ἀλλεπαλλήλους ἐκρήξεις τῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν αἰωρουμένων νεφελῶν. Ὁ ἐπίδειξις, διαχειριζόμενος τὸ ὄργα-

νον τούτο, ταχέως ἀποκτᾶ τὴν προϊήκουσαν δύναμιν ἢ ἰκανότητα πρὸς τὸ παράγειν τοῦ διαφόρου; ἤ/ου; οὐ; βούλεται. Τὰ αὐτὰ δ' ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνονται καὶ δι' ἔλασμα των λευκοσιδήρου καὶ ἐκ τῶν λεπτῶν καὶ διαφανῶν φύλλων τοῦ κοινῶς καλουμένου μαρκασίου (mica) ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ συγκριτικῶς μικροῦ μεγέθους τούτου, ὃ ἦχος ἐκφέρεται βραχύτερος καὶ ὀξύτερος. Καὶ ἀξιόλογος δ' ἀπομίμησις ἀστραπῆς δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἀντίφωρον κόνιν ρητίνης ἢ λυκοποδίου ἐπὶ φλογός. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ καταπίπτουσαι ραγδαῖνι βροχαὶ δύναται θαυμασίως νὰ παραχθῶσιν ὑπὸ καλῶς κανονίζομένης καταρρήψεως πίσεων (πιζελλῶν).

3. Δυναμέθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὀπισθεν τῶν εἰρημένων ἀγαλμάτων ἢ ἐντὸς τῶν κεχρωμένων ἀναγλύφων ὄργανόν τι μουσικὸν ἦτο κεκρυμμένον, ἀπομιμούμενον τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Τὰ ὑδραυλικά καὶ ἐμπνευστικά ὄργανα ἦσαν καλῶς γνωστὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ἐπίσης καὶ ὄργανα μετὰ τῶν ἀναγκαιούτων φυσικήρων. Ὁ Κ. W. Hippius ὁ συγγραψα «περὶ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ ἤχου καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Μουσικῆς» ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Τὰ τοιαῦτα ὄργανα ἦσαν γνωστὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Βιτρούβιος. Τὸ σχῆμα τοῦ ὄργάνου ὁμοιάζε θαλαμίσκῳ ἐμπεριέχοντι φυστήρως ὡς ἐκείνου; δι' ὧν συνήθως ἀνέπτουσι τὸ πῦρ, παρίστανε δὲ καὶ ἄνθρωπον τεχνητὸν, ὅστιθεν τοῦ θαλαμίσκου ῥυθμῶντα δι' αὐτῶν, ὡς καὶ γυναῖκα διευθύνουσαν τὰς κλεῖς τῶν φθόγγων αὐτοῦ.»

4. Καθότιον ἀφορᾷ τὰ περὶ τοῦ Ἀμφίωνος λεγόμενα, ταῦτα βεβαίως εἰσι διηγήματα ἀλληγορικά, σημαίνοντα ἀπλῶς ὅτι ὁ Ἀμφίων διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε λαὸν ἄγριον καὶ τέως ἀπλίττετον, ὅπως συνέλθη καὶ οἰκοδομήθη πύργου ἰκανοῦ πρὸς τὸ προασπίζειν αὐτὸν κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ ἐχθροῦ. Τοιαύτη διασάφεις ἐστὶν ἡ μόνη ἀληθής καθόσο, μάλιστα καὶ ὁ Ὅμηρος, λέγων ὅτι ὁ Ἀμφίων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ

Ζήθου ἐκτίσαν τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, οὐδόλωσ ἀναφέρει ὅτι τούτο ἐγένετο διὰ μαγικῆς ἢ ὑπερφυσικῆς τινος τέχνης.

Πρὸς ἐξήγησιν δὲ τῶν θαυμάτων τῶν ἐκτελεσθέντων δῆθεν ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως, δρεῖλομεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθ' αἰ τινὲς τῶν μᾶλλον ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἀλλοκότων ἀλλ' ἐπιβεβαιουμένων ἀποτελεσμάτων τῆς μουσικῆς. Τὸ Ἐρρίκου Γ', βασιλέως τῆς Γαλλίας, διδόντος συναυλίαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὴν ἐσπέραν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου τοῦ Δουκὸς de Joyeuse, ὁ περίφημος μουσικὸς τῆς ἐποχῆς Κλαυδίνος, ἐπαίξε μουσικῆς στροφάς, αἵ τινες τοσοῦτω σφιδρῶς ἐπενήργησαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος νέου τινὸς κυρίου εὐγενοῦς ὥστε αἴφνης ἔσυρε τὸ ζῆρος του προκαλῶν οἰονδήποτε τῶν συγκεκληθέντων εἰς μονομαχίαν τοῦθ' ὅπερ συνιδῶν ὁ Κλαυδίνος, ἤλλαξεν ἀμέσως ἤχον καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ καταπραῦνη τὸν μανιώδη γενόμενον νεανίαν.

Ὁ περίφημος μελοποιὸς Στραδέλλας, ἀπαγαγὼν τὴν ἐρωμένην Βενετοῦ τινος εὐγενοῦς μετέβη εἰς Ῥώμην μετ' αὐτῆς. Ὁ εὐγενὴς μαθὼν τούτο, μισθοδοτεῖ κηκούργους τρεῖς, ἵνα τὸν δολοφονήτωσιν· εὐτυχῶς ὅμως διὰ τὸν Στραδέλλαν, τὰ ὄρα αὐτῶν ἦσαν λίαν εὐαίσθητα πρὸς τὴν ἁρμονίαν τῆς μουσικῆς. Οἱ δολοφόνοι οὗτοι καρδοκοῦντες τὴν εἰκαιρίαν τῆς διαπράξεως τοῦ ἔργου των, εἰσέρχονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ακτεράνου καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀνὴρ, ὃν ἐμελλον νὰ θανατώσωσιν, ἐψάλλεν ἐκκλησιαστικὸν τι μελόδραμα ὑπ' αὐτοῦ μουσουργηθέν· τοσοῦτω δὲ συγκινοῦνται ὑπὸ τῆς μελωδίας τοῦ ὄργάνου, ὥστε παραιτούμενοι τοῦ σκοποῦ των, προσῆλθον οἱ ἴδιοι παρὰ τῷ μουσικῷ ἵνα προδηλώσωσιν αὐτῷ ὃν διέτρεχε κίνδυνον.

Ἐπάρχει θελκτικὸν τι μέλος ἐν Ἐλβετίᾳ καλούμενον Ranz des Vaches, ὅπερ ἐνήσκει τοιοῦτον παράδοξον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν διατελούντων Ἐλβετικῶν στρατευμάτων, ὥστε ὁσάκις ἤκουον αὐτὸ εἰς βαθείαν πάντοτε ἐνέτιπτον μελαγχολίαν. Δου-

δοβικός ὁ ΙΔ'. λοιπὸν ἀπηγόρευσε τὴν ᾠδὴν τοῦ μέλους τούτου ἐν Γαλλίᾳ ἐπι' αὐστηροτάτη ποινῇ.

Τίς δύναται ὀλιθῶς ν' ἀμφισβᾶλλῃ ὅτι ἡ μουσικὴ ἰκανὴ ἐστὶν εἰς τὸ παράγειν τοιαῦτα ἀποτελέσματα; Ἄς ἐρωτήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἂς ἐξετάσωμεν τὰς συγκινήσεις τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ὅποτε ἀκούομεν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρειμάνιον ᾠδὴν, ἢ τρυφερὰν καὶ παθητικὸν μέλος δι' ἐκφραστικῶν τόνου ψαλλόμενον. Τίς δὲν συναίσθανεται ὅτι τούτο μὲν συντελεῖ πρὸς τὸ μαλάτσειν τὴν ψυχὴν καὶ προδιαθέτειν αὐτὴν εἰς τὴν ἡδονήν, τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸ διεγείρειν, ἐξάπτειν καὶ ἐνθουσιᾶν αὐτήν;

Πλείστα ζῶα καὶ ζώρια προσέτι οὐδόλωσ ἀναιθητοῦσιν εἰς τὴν μουσικὴν. Ὀλίγιστοι ἴσως μουσικοὶ δὲν παρετήρησαν ἀράχνας μεταπολιζόμενας εἰς τὰ ἄκρα τῶν πλεκτανῶν των ἵνα ὧσιν ἐγγυτέρω τῶν μουσικῶν ὄργάνων. Ὁ Δόκτωρ Burney ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Μουσικῆς αὐτοῦ, ἀναφέρει τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτόν. Γάλλος τις ἀξιωματικὸς, φυλακισθεὶς ἐν τῇ Βασιλίᾳ, ἐπετρέπη νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν βάρβιτόν του τὴν ὁποίαν ἐπαίξε ἀριστὰ· ἀλλὰ μόλις ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ὅτε οἱ ποντικοὶ ἐξερχόμενοι τοῦ ἐδάφους καὶ αἱ ἀράχναι ἐκ τῆς στέγης κρεμάμεναι ἐπὶ τῶν πλεκτανῶν, συνηγείροντο περὶ αὐτὸν ὅπως συμματάσχωσι τῆς μελωδίας. Ἡ ἀπέχθεια τοῦ ἀξιωματικοῦ πρὸς τὰ ὄντα ταῦτα καθίστα κατ' ἀρχάς δυσάρεστον τὴν παρουσία των καὶ ἠνάγκασα ν' αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ πρὸς κενὸν τὴν ἀναψυχὴν ταύτην ἀλλ' ἐπὶ τέλος συνεισθεῖς, ἀνεύρισκεν ἐν αὐτοῖς ἀρχὴν διασκεδάσεως.

ΜΕΡΟΣ Β'

Τὸ οὐ; ἐστὶ γόνιμος πηγὴ τῆς αὐταπάτης ἡμῶν. Οἱ δ' ἀρχαῖοι γόντες λίαν ἐπιτυχῶς μετέστρεφον πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῶν σκοπεύς τὰ τὸν ἦχον ἀφορῶντα. Βεβαίως πρὸς τὴν κα-

τάχρυσιν τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων δρεῖλονται τὰ περὶ λαλοῦσῶν δῆθεν ἢ ἀδουσῶν κεφαλῶν ἱστορούμενα, δι' ὧν οἱ θεοὶ ἀντεπροσωπεύοντο ἢ ῥήτραι χρησμοδικαὶ ἐξεφράζοντο.—Παραδείγματα.

1. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως ἐν Λέσβῳ ἐδιδεν ἀποκρίσεις τοῖς βουλομένοις καὶ ἰδίως τοῖς Ἑλλησιν. Οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας καὶ Βαβυλωνος καὶ μάλιστα ὁ Κύρος, συνεχῶς ἐπίστελλον πρέσβεις ἵνα συμβουλευθῶσι τὸν χρησμὸν τοῦτον ὅστις, ἐν τῇ διπορουμένη διαλέκτῳ ἀπάντων τῶν ἐθνικῶν χρησμῶν προεῖπε τὸν αἵματηρὸν θάνατον τὸν ἐπιθέτα πέρασ εἰς τὴν τοῦ Κύρου κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατεῖαν.

2. Ὁ Ὀδῆος ὁ ἐν Σκανδιναβίᾳ εἰσαγαγὼν νέαν θρησκείαν παρληρηθεῖταιν ἐξ Ἀσίας, κατεῖχε λαλοῦσαν κεφαλὴν ὑποπιθεμένην οὕταν κεφαλὴν τοῦ σοφοῦ Mirme. Συνεβουλεύετο δ' αὐτὴν, καὶ τὰς λαμβανομένας ἀπαντήσεις ἀπαντες ἐσέβαντο ὡς χρησμοὺς ὑπερτάτου ὄντος.

3. Ὁ Γερβέρτος, ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σουλδέστρος Β' κατέχων τὸν παπικὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ 991 μέχρι τοῦ 1003 ἔτους, ἐκέκτητο ὡταύτως τοιαύτην λαλοῦσαν κεφαλὴν.

4. Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν Ραββίνων, τὰ Θεραφίμ συνίσταντο ἐκ τεταρχειμένων κεφαλῶν νεκρῶν, ὑπὸ τὰς γλώσσας τῶν ὁποίων ἐστέκετο λεπτὸν ἔλασμα χρυσοῦν. Ἐτεροι δὲ Ραββίνοι ἀναφέρουσιν ὅτι ταῦτα ἦσαν φαντάσματα, αἵτινα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀστέρων συναμίλουν μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ παρῆχον αὐτοῖς ὠρελίμους συμβουλὰς. Συμπεραίνομεν ἐκ τῶν ἐκφράσεων τοῦ περιφήμου Ραββίνου Μαϊμονίδου ἐν τῷ Γ' μέρει τοῦ ἑβραϊκοῦ συγγραμμάτος του «Μόρε Νεβοχίμ» ἧτοι «Διδάκτωρ τῶν πολυπλόκων», ὅτι καὶ θαλαμίσκοι ἰδίως ἀνεγείροντο ἵνα προφυλάττωσι τὰς λαλούσας ταύτας εἰκόνας.

5. Ὁ Ἐραῖος ὁ Τρισμέγιστος ἀναφέρει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐγένεσκον τὴν τέχνην τοῦ ποιεῖν θεοὺς καὶ ἀγάλματα νοητικὰ, προλέγοντα τὰ μέλλοντα καὶ διεμνησκόντα τὰ ὀ-

νείρατα. Τὸ ἀγαλμα τοῦ Μένονος, ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ τάφου του πλησίον τῶν Θηβῶν, εἶχε λέγουσι, τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκφέρειν ἤχον μελωδικὸν ἀνὰ πᾶσαν πρωτῶν προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, διάφορον ἤχον, χαμηλὴν καὶ θρηνοῦντα τὴν ἀποικομένην ἡμέραν.

Προτιθέμεθα ἤδη νὰ ὑποδείξωμεν κατὰ πόσον τὰ προρηθέντα παραδείγματα δύναται ἐν γένει νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων τῶν ἐπικρατουσῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν τερατουργημάτων τούτων.

(ἀκολουθεῖ.)

CLEMENCE ROBERT.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ),

Β.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

Μετὰ μίαν στιγμήν ἡ Ἀγγελικὴ ἀνήλθε τὰς δύο ὁροφάς τοῦ πρὸς τὸν Νότον πύργου, εὐρίσκετο παρὰ τῷ αἰχμαλώτῳ, ἄλλοτε δὲ ἄλυσαιον περβεσλημένῳ ὑπὸ τὴν τοῦ πλοίου σκηνὴν, νῦν δὲ εὐτυχεῖ πεφυλακισμένῳ τοῦ κυανοῦ θηλάμου ἢ μόνῃ δὲ κυνόχρου; θυρᾷ ἢ ἐκλειτε καλῶς, καθίττα τὸν τόπον τοῦτον ἀδιέλαστον ἄσυλον.

Ὁ νεανίας ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρὶ τὸ ἀνάκλιτρον ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Ἀγγελικὴ, ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς ὠρίας Λαίδης. Ἡ κεκλιμένη στάσις του ἐξέφραζε τρυφερότητα, λατρείαν, εἶχε δὲ συνάμα μίαν φυσικότητα, μίαν ἀφέλειαν, ἥτις ἐκαίνετο προερχομένη ἐξ ἀρχαίας συνηθείας τῆς γλυκείας ταύτης θέσεως. Ἡ ὄσφρ τοῦ νέου Γάλλου ἦτο λεπτοφυῆς, τὸ μέτωπόν του ἐφ' οὗ ἀπήστραπτον τώρα ἡ εὐτυχία

καὶ ἡ ἀσφάλεια, εἶχε χαιρεσπότην ἔκφρασιν. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἐφάνιντο μὴ θέλοντες νὰ κλίνωσι, ἀλλὰ θερμαινόμενοι ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἔρωτος, τὸ στόμα ἦτο μοναδικῆς ὠραιότητος ὅτε ἐπ' αὐτοῦ ἐπίνθει τὸ μειδιάμα.

Ἡ εὐγνωμοσύνη του ἐξεφράζετο διὰ τῶν γλυκυτέρων τῆς καρδίας φράσεων.

— Πόσον ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερίᾳ μοὶ ἀρέσκουν τώρα, ὅτε τὰς ὀρεῖλας εἰς σὲ Ἀγγελικὴ! Ἐξ ἐχρηστικῆς τὸν οὐρανόν, διότι ἐν τῇ εὐνοίᾳ του προσέθηκε καὶ τὸ νὰ σὲ ἴδω μόνῃ ἐπὶ μίαν στιγμήν ὅπως ἄλλοτε!

— Μόνῃ ναι, ἀλλ' ὅχι ὅπως ἄλλοτε ἀνήκει εἰς ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ὄλη ἡ Ἀγγλίη θαυμάζει, καὶ τὸν ὅποιον εὐλογῶ καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ βυθίου τῆς ψυχῆς μου· δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἤμαι ἰδική σας εἰρήνη διὰ τῆς φιλιτέρας καὶ τρυφερωτέρας ἀναμνήσεως.

— Ἀγγελικὴ, εἶναι ἡ δύναμις τῆς φρονήσεως ἢ ἡ ἐλαφρότης τῆς καρδίας ἥτις ὁμιλεῖ τῶρα ἐν σοὶ; ὅ,τι καὶ ἀ ἦναι ἐγὼ ἐν δυνάμει νὰ μεταποιήσω τὰ αἰσθήματά μου. Σὲ ἀγαπῶ τὴν στιγμήν ταύτην ὅπως κατὰ τὰς ἐσπέρας καθ' ἡμέραν σὲ ἠκροώμην πιανίζουσαν ὑπὸ τοῦ θόλου τοῦ ἠρειπωμένου μεγάρου τοῦ Μιδλεβούργου, τὸ ὅποιον σὺ μετεσχημάτισας εἰς τόπον ἠδονῆς.

— Ἀκουσὸν με Βεδμάρ. Ὑπῆρξες ἐραστής μου κατὰ τὰς πρώτας τῆς νεότητός μου ἡμέρας, ὅτε ἀνήκει τις ὄλος εἰς τὸν ἔρωτα ὅστις διαθέτει αὐτὸν ὅπως θέλει. Κατώκουν τὴν νῆτον τοῦ Βάλχερον, μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων μου οἵτινες μὲ παρέδωκαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν εὐγενεῶν Γαλλικῶν οἰκῶν. Ἠγάπων τὸ μέγαρον τοῦ Μιδλεβούργου ἐν ᾧ ἐζῶμεν μεμακρυσμένοι τοῦ κόσμου, ἠγάπων τὰ τείχη τοῦ τόπου ἐκείνου, τοῦ κατοίκους του, τὰ περιχώρα του, τὰ ἀγροτικὰ ἐξοχὰς του, τὸν ἔρζοντά του ὅστις ἐχάνετο ἐν τῷ ὠκεανῷ, πλέον δ' ὄρων αὐτῶν τὸ ὠραῖον Γάλλον τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία ἐκάλληνε τὰ λοιπὰ μέρη. Ἦσο φίλος τῆς οἰκογενείας εἰς ἡν διέμεινον ἀγαπητὴ μου Βεδμάρ, σοὶ

ἐπετρέπετο νὰ μένης διὰ μακρῶν περ' ἡμῖν καὶ ἐγευόμεθα ἀμφοτέρω τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας τὸ τέλος δὲν προέβλεπον. Ἐτύχισα πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν Ἀγγλίαν ἐν ᾗ ἐγεννήθην καὶ τὴν Γαλλίαν ἐν ᾗ ἀνετράφη. Ὁ ἐξαπίτης κυριχεῖς πόλεμος μὲ ἐδίδαξε τὴν ἐχθραν τῶν δύο μεγάλων ἐθνῶν, καὶ ὁ ἄνθρωπος θὶ ἐλάτρευον εὐρέθη αἰφνης εἰς τὸν στρατὸν ὅστις ἐπέλλε νὰ πολεμήσῃ τοῦ συμπατριῶτα μου. Τὸ ἰσχυρὸν μέγρον τοῦ Μιδλεβούργου καὶ ἡ νῆσος τοῦ Βάλχερον κατελήφθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν Ἀγγλων...

— Καὶ ἐγὼ! ἐγὼ ὅστις ἦμην ὑποστράτηγος τοῦ στρατηγοῦ Βοϊφλερ, ἐγὼ διετάχθην νὰ ἀνακτήσω τὸ φρούριον ἐκεῖνο ἐκ τῶν Ἀγγλων... Ὡ! δυσκόλως τὸ κατορθώσα ἐπεθύμω, καὶ ἔτρεμον ὅπως νικήσω. Μετρῶν καὶ διπλασιάζων τὰ πυροβόλα ἐφοδούμην ἀφ' ἐνὸς μὴ καταρτίσω τὸν τοῖχον, ἐτρεμὸν μήπως κτυπήσω μακρότερον. Πόσον ἡ διπλῆ αὐτῆ μάχη ἦτο παράδοξος καὶ θλιβερά.

— Μάλιστα αἱ ἡμέραι ὑπῆρξαν λίαν σκληραὶ ἀλλ' αἱ νύκτες...

— Ὡ! τὰς νύκτας δ' εἰσερχόμενος δι' ὑπογείου διαδρόμου γνωστοῦ μόνον ὑπ' ἐμοῦ, ἀπῆντων ἐν πῶ σκότει φίλην χεῖρα ἥτις ἐθλίβε τὴν ἰδικήν μου, καρδίαν ἥτις συνεθλίβετο ἐπὶ τῆς ἐμῆς... Βύρισκόμεθα ἐπὶ κλιτύς προχώματος ἐδάφους θέντος, καὶ ἐκεῖ κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῆς νυκτός, τὴν ὁποίαν μόνον τὸ πῦρ τῆς φρουρᾶς ἐφωγγε, ἐγινώσκωμεν ἐπαφελούμενοι ἐξ ἐναντίων περιστατικῶν νὰ αἰσθανώμεθα ἄφρον εὐδαιμονίαν...

— Φίλε μου, τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ τοῦ Μιδλεβούργου μέγρον πόσους ἄθλους, στρατιωτικούς ἐγνώρισεν πόσας ἐρωτικὰς θωπείας εἶδε! Ὁ διὰ τῶν ἐρειπίων διερχόμενος ἀνεμος ὤρραιε νὰ συμπαρασύρῃ ἀρμονικούς ἤχους ὡς ἐκ λυράς Αἰολείου.

— Καὶ κατόπιν ἔρωτος τόσο ἀγνοῦ τόσο μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναμνησις μένει ἐντεταπωμένη ἐν τῇ καρδίᾳ σου σὲ ἐπανευρίσκω σήμερον Ἀγγελικὴ σύζυγον τοῦ δουκὸς τοῦ Μαλβορούγ.

— Ὡ! μὴ σχετιζῆς αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ

ὁποῖα ἐκφέρουσι σοβαρὰν βλασφημίαν! Ἐνωρίζεις ὅτι μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου αἱ συγκοινωναὶ διεκόπησαν, σκιά δὲ ἀδιαχώρητος ἐξεχύθη μεταξύ ἡμῶν. Τοῦτο διήρκεσε δύο ὄλα ἔτη. Ὁ δὲ τοῦ Μαλβορούγ περιστοιχισμένος ὑφ' ὄλη; τῆς ζωηρότητος τοῦ μεγάλου του ὀνόματος, μὲ ἐζήτησε τὴν χεῖρα... Ἐφθασα εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην καθ' ἣν ἐνοεῖ τις ὅτι τὴν τύχην δὲν τὴν κάμνει μόνος του, ὅτι πρέπει νὰ τὴν δεχθῆ οἶαν ὁ Θεὸς τῷ τὴν παρέχει, καὶ ὅτι πλήρης ὑπακοῆς εἰς τὸ θέλημά του εἶναι ἡ μόνη εὐτυχία ἥτις μᾶς χαρίζεται...

— Καὶ ἡ δόξα, ἥτις ἐκόσμη τὸν ὀνομαστότερον στρατάρχην τῆς Εὐρώπης τὸν νικητὴν τοῦ Βιλλάρ, διηκόλωνε τὴν ἀπόφασίν σου.

— Ἐσκέφθην ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἐρχόμεθα εἰς τὸν κόσμον σχεδὸν ὡς τὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης λάφυρα διὰ νὰ δουθῶμεν ὡς ἀμοιβὴ εἰς τὸν νικῶντα.

— Καὶ ἡ ιδέα αὐτῆ σα; ὠδήγησε...

— Μέχρι τοῦ βωμοῦ τῆς Παναγίας, ὅπου τὸ μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Μαλβορούγ μυστήριον ἐτελέσθη. Πλὴν μόλις ἐξερχόμεθα τοῦ ναοῦ καὶ τὸ τηλεβόλον τῆς ἀναχωρήσεως ἀντήχησε. Ἦμην ἐνδεδυμένη σχεδὸν ἐκ τῶν φορεμάτων τοῦ γάμου ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅπου ἔβριλλον νὰ σὲ ἴδω τόσο ἀπαιτίως καὶ σκληρῶς.

— Καὶ ἐγὼ, Ἀγγελικὴ, κατὰ τὰ δύο ἔτη τῆς ἀπουσίας μου οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζομην ἐκτὸς σου. Ἐὰν τόσο θαρραλέως ἀνέτρεχον τὰ ἐχθρικά στρατόπεδα ἦτο διότι μὲ ἐχώριζον ἀπὸ σου. Ἐὰν μετὰ καρτερίας ὑπεστάμην τὰς σκληραγωγίας τῶν μαχῶν, τὸν κῆματον αἱματηρᾶς ἡμέρας, ἦτο διότι τὸ ἐσπέρας, τὸ ὄνομά σου προφερόμενον ὑπὸ τῶν χειλέων μου, καὶ ἡ ἄξιολάτρευτος ἀναμνησις σου μοὶ ἀπεδίδον διὰ τῆς εὐτυχίας ἀπειρον ἀνάπαυσιν ἐξ ἧς ἦντλον τὰς ἀπωλεσθείσας δυνάμεις μου...

Ἠγάπησα πολλὰς γυναῖκας ἀλλ' ἐξ ἑλῶν αὐτῶν τῶν ἐρώτων οἵτινες σωρηδὸν ἐρχοῦνται ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ, ὑπάρχει πάντοτε εἰς ὅστις ὑπερεχει τοὺς λοιπούς, ὅστις μένει ἐπὶ τέλους μόνος ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα

επανέρχεται εἰς τὰ χεῖλη μας ὡσάκις ἀκούομεν νὰ γίνηται λόγος περὶ ἔρωτος καὶ τοὶ ἢ εἰκὼν καθιστᾷ φιλομειδῶς τὸ γῆρας ἡμῶν. Ἴδου τί εἶσαι δι' ἐμὲ Ἀγγελικὴ..... Ἴδου τὸ ἐξ ἀμβάριος περιδέραιον ὅπερ ἀπέσπασα τοῦ τραχήλου σου διὰ νὰ τὸ φέρω εἰς τὸν ἰδικόν μου, οὐδέποτε μὲ ἐγκατέλιπεν εἶναι εἰσέτι ἐδῶ ἀστραπηβόλον, εὐωδέατατον· εἶσαι εἰκὼν τοῦ ἔρωτός μου.

— Γνωρίζω Βεδμάρ ὅτι πολὺ μὲ ἠγάπησας.

— Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζεις εἶναι ἡ ἐπιρροή τὴν ὁποίαν τὸ αἶσθημα τοῦτο ἔσχεν ἐπὶ τῆς μοίρας μου. Ἦκουσα νὰ θυλλῆται ὅτι ὁ Ἀγγλος στρατάρχης σοὶ ἐζήτηε τὴν χεῖρα καὶ ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν. Εἰς τὴν ἀπαισίαν τοῦ Λουξεμβούργου μάχην ἐπόθουν νὰ εὐρεθῶ ἀπεναντί του διὰ νὰ τὸν φονεύσω διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός. Ἡ ἰδέα αὕτη μὲ ἀπώλεσεν· ἐλητμόνησα τὴν ἀρχηγίαν, δὲν ἤμην πλέον ἀρχηγὸς στρατοῦ, ἤμην ἐραστὴς μανιώδης. Τοῦτο μὲ κατέστρεψε. Πρὸ τῆς ἐσπέρας τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐκενώθη ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἔμεινον μόνον οἱ αἰχμαλώτοι τοῦ Μαλδιρούζ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν μὲ ἐξέλεξαν ὡς κωρωνίδα τοῦ θριάμβου τοῦ νικητοῦ. Οὕτως εὐρέθημεν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸ ὅποιον μᾶς μετεκόμισεν εἰς Λονδίνον σὲ, νὰ ἐπιδειχθῆς ὡς ἡγεμονὶς παρὰ τὸν ἔνδοξον σύζυγόν σου ἐμὲ, διὰ νὰ καταδικασθῶ εἰς θάνατον.

— ὦ! μὴ ὀμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως, ἐκάστη λέξις σου μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν.

— Νομίζεις ὅτι τόσα δεινὰ δὲν ἀξίζουν μίαν στιγμὴν εὐτυχίας;

— Νομίζω ὅτι τόσαι περιπέτειαι ἀνεχθεῖσαι πρὸς χάριν μου ἀξίζουν ὅπως ἐξαγοράσω τὴν σωτηρίαν σου μεθ' ὄλους τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους οἵτινες δύνανται ἐκ τούτου νὰ προκύψωσι· τοῦτο τὸ ἐπραξ, μετέβαλον τὴν κατοικίαν τοῦ ἔχθρου σου εἰς ἄσυλον διὰ σέ. Ἐεῖσῃ γαγον ὡς πεφυλακισμένον τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι προσφιλεστέρα τῆς ἰδικῆς μου καὶ τὴν ὁποίαν θέλω νὰ σώσω μὲ κάθε τρόπον. Ἄλλὰ νὰ σὲ δεχθῶ ὡς ἐραστὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον θάλαμον ὃν ὁ δοῦξ ἐξέλεξεν δι' ἑαυτὸν,

τοῦτο θὰ ἦτο χλευή ἀναξία ἐμοῦ προστιθεμένη εἰς τὴν ἤδη ἀπιστίαν μου, θὰ ἦτο ἀναίδης ἀντίφατις, καὶ ὄξερως ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ τὴν αἰσχρὰν ἀτιμίαν.

— Γνωρίζεις καλῶς, Ἀγγελικὴ, ὅτι ὑποτάσσω τὰς σκέψεις μου εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου· ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ αὗται αἵτινες ἄλλοτε θὰ ἐφάνιντο σοβαραὶ, σήμερον μοὶ εἶναι σκληραὶ.

— Φίλε μου, εἶπεν αὕτη μειδιῶσα, εἰς ἓνα μόνον πρέπει ν' ἀνήκω. Ὄταν ἐσπούδαζον τὴν κατήχησιν καλῶς ἀπεστήθισα τό. *Ἔνα μόνον θὰ λατρεύσῃς Θεόν.*

— Οὕτω λοιπὸν ἐὰν ποτὲ ἦσο ἐλευθέρα ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω ἀκόμη;

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' εἴμεθα ἀκόμη μακράν. Ἐλθε τώρα νὰ ἡσυχάσῃς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Θὰ νυστάξῃς βεβαίως καὶ τὸ ἀνάκλιτρον ἐκεῖνο θὰ ἦναι ἐπαρκὲς ὅπως διέλθῃς καλὴν νύκτα.

Ἡ Ἀγγελικὴ ὠδήγησε τὸν βαρῶνον Βεδμάρ εἰς τὸν γεινιάζοντα θάλαμον καὶ εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἰδικόν της. Ὁ τρόπος δι' οὗ ἐκλείσσε τὴν θύραν της ἐδείκνυε τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασίν της.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωτῆ, ἡ ὥρατα λαίδη ἐνησχολήθη πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἄσφύλου τοῦ δυστυχοῦς αἰχμαλώτου. Πάντοτε διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Πικάρδου ἐδόθησαν αὐτῷ ἐνδύματα, καὶ ἅμαξα προητοιμασθῆ ἀναμένουσα εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— Ὅχι μὲ νομίζῃς πλέον ἔνοχον ἢ ὅσον εἶμαι καλὲ μου Πικάρδε, ἔλεγεν ἡ Ἀγγελικὴ εἰς τὸν ἐνησχολημένον ὑπηρετήν.

— Πά! μίς Ἀγγελικὴ, ὅτι κάμνετε δι' ἐμὲ εἶναι καλῶς καμωμένον, ὅταν ἀγαπᾷ τις δὲν κρίνει.

Δρομίσκος ἐκ δένδρων κατάφυτος καὶ εὐπυκνος ἔφερε ἀπὸ τοῦ πύργου εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ κήπου ἡ Ἀγγελικὴ ἐδουλήθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν αἰχμαλώτον μέχρις αὐτῆς.

Ἐνῶ δὲ τὸν ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσῃ οὗτος τῆ ἔλεγε:

— ὦ! φίλη μου! ἄφες με νὰ ἀτενίσω

τὸν καταπράσινον ὀρίζοντα ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ πτηνὸν διασχίζει τὸ ἀχνῆς, τὸν ὅποιον δροσερὸς ζωογονεῖ ἀήρ καὶ τὸν ὅποιον θερμαίνει λαμπρὸς ἥλιος, τρεῖς ἤδη μῆνας βλέπω μόνον τὰ κάθυγρα τῆς φυλακῆς μου τείχη, καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀκόμη τὸ ὅποιον ἐρόθει ὑπὸ διαυγῆ οὐρανὸν ἐν τῷ κόλπῳ θαλάσσης μαρμαρυγῶν· εἶχον περὶ ἐμὲ τὸ ἀμαυρὸν ὕφασμα τῆς σκηνῆς μου, παρὰ τὴν ὁποίαν διήρχετο ἡ σκιά τοῦ σκοποῦ. Καὶ τώρα, πλησίον σου, ἦτις προσθέτεις διὰ τοῦ κάλλους σου, ἡ θέα τῶν ἀνθέων μὲ θέλγει, ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων μὲ μεθύει, τὰ κελαδήματα τῆς ἡμέρας μὲ πληροῦσι χαρὰς ὡς ἐὰν τὰ ἀκούω διὰ πρώτην φοράν..... ὦ! Ἀγγελικὴ! πόσον εἶναι τις καλὰ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν σου.

— Βεδμάρ! Βεδμάρ! σκέφθητι ὅτι ὁ δοῦξ δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως.....

— Τότε θ' ἀναχωρήσω... Δὲν βλέπεις ὅτι ἀναχωρῶ; . . .

Πλέον τῆς ὥρας παρήλθε χωρὶς οὔτε βῆμα νὰ προχωρήσῃ. Τέλος ὁ Πικάρδος ἤνοιξεν ἡσυχῶς τὴν θύραν καὶ εἰσῆγαγε τὴν ἅμαξαν. Ὁ Βεδμάρ ἀποῦ ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν σωτήρα του ἄγγελον, προύχωρησε πρὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὅτε θορυβῶδες πλῆθος ἐπλήρωσεν ἐν ἀκαρεῖ ἕλον τὸν κήπον. Ὁ δοῦξ τοῦ Μαλβορούγ εἰσῆρχετο διὰ τῆς μεγάλας θύρας παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας του, ψυχροὶ καὶ ἀκίνητοι ὡς νεκροὶ ἐγένοντο οἱ ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα εὐρισκόμενοι τρεῖς.

Τὰ βλέματά των ἐξέφραζον ἀλλήλοισ τὸν τρόμον τῆς ψυχῆς των.

— Τί νὰ πράξωμεν; τί θ' ἀπογίνωμεν; ἐψίθυρισαν διὰ σπασμοδικῶν χειλέων καὶ οἱ τρεῖς.

— Γέλωτες καὶ καγχασμοὶ ἠκούοντο ἀπὸ μέρους τῶν ἀκολουθῶν τοῦ δσοκδ, οἵτινες ἤρχοντο προσκληθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ὁ Στρατάρχης Μαλβορούγ ἐπλησίασε, ἐπέρασεν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς ἀναδενδράδος, κλάδος δὲ τις τὸν ὅποιον τυχαίως ἐκίνησε ἔφερε θανατηφόρον ῥίγος εἰς τὸ στήθος τῆς Ἀγ-

γγελικῆς... Ὁ δοῦξ εἶχε παρ' ἑαυτῷ τὸν στρατηγὸν Βίλμοθ καὶ ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ τὰς ἐξῆς φράσεις αἵτινες ἠκούοντο καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν.

— Πῶς διάβολον ὁ δεσμώτης μας ἔφυγε τοιοῦτοτρόπως.

— Εἶναι ὄντως παράδοξον! Ὅχι ἐκρύβθη ὁμοῦ εἰς τὰ βάραθρα τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὰ ἔγκυκατα τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ὑπὸ τὸ φύλλον δένδρου, ἐτονθόρυσεν ὁ Πικάρδος.

Ὁ δοῦξ ἐξηκολούθησε:

— Ἡ βασίλισσα ἤθελε νὰ τὸν θυσιάσωσιν εἰς τὰς θελήσεις τοῦ λαοῦ ὅστις ἐζήτηε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γάλλου τούτου, σήμερον λίαν πρωτῆ....

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐρείφη ἐπὶ τοῦ Βεδμάρ ὡς εἰ ἐπόθει νὰ τὸν προφυλάξῃ διὰ τοῦ σώματός της.

— Διότι προσέθηκεν ὁ Μαλβορούγ· αἱ ἐχθροπραξίαι πλησιάζουσιν εἰς τὸ τέρμα των· μία δὲ θανατικὴ ποινὴ ἐδύνατο νὰ τὰς ἀνανεώσῃ· κατὰ συνέπειαν προτιμώτερον ἅμα εὐρεθῆ ὁ μαρκήσιος Βεδμάρ νὰ καθειρχθῆ εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου.

— Σὰς ὁμολογῶ χάριτας κύριοί μου, ἐψίθυρισεν ὁ Βεδμάρ.

— Καὶ οἱ δύο στρατηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν.

— Κύριε Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελικὴ πόσον πλῆθος, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγέμισαν τὸν κήπον.

— Εἰς φυγὴν! εἰς φυγὴν! εἶπεν ὁ Πικάρδος, ἀς ἐπιστρέψῃ ὁ φυλακισμένος, γρήγορα εἰς τὴν φυλακὴν του.

— Εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελικὴ, μετὰ τρόμου.

— Μάλιστα εἰς τὸν κυανοῦν ἐπανελάθεν ὁ Πικάρδος. Μόνον τὰ δένδρα αὐτὰ ἠμποροῦν νὰ μᾶς προφυλάξουν μέχρι τοῦ πύργου, μὴ τὰ ἀφήνετε λοιπὸν, ἐμπρός.

Ἡ δυστυχὴς λαίδη ἐρίγησεν ἀναλογιζομένη τοὺς μέλλοντας κινδύνους· ἀλλ' ὠδήγησεν αὐτὴ ἡ ἴδια τὸν Βεδμάρ εἰς τὸ καταφύγιον τὸ ὅποιον ἐδύνατο νὰ τὸν προστατεύσῃ δι' ὀλίγας μόνον στιγμάς.

Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη παρήλθε ὡς καὶ ἡ προτεραία. Μεγαλοπρεπὲς καὶ ζωηρὸν γεῦμα διήρκεσε μέχρι ἐσπέρας. Οἱ φιλογέλωτες συνδαιτημόνες περιεστοίχιζον τὸν δοῦκα, τόσον δὲ πολὺ συνέχαιρον αὐτῷ διὰ τὰ θέλητρα τῆς χαριέσσης συζύγου του, ὥστε οὐδὲ στιγμήν τὸν ἀφῆκαν νὰ τὴν πλησιόσῃ κατὰ μόνας.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐπανέπεσε καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγωνίας τῆς προτεραίας ἀλλὰ μᾶλλον ἐξησθενημένη, διότι αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον ὡς ἐκ τῆς διαδοχῆς τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου. Ἐκαμνε τὰς τιμὰς τοῦ μεγάρου τῆς μετὰ προθυμίας πυρετώδους ἐγέλω, ὠμίλει πρὸς πάντας καὶ προσεπάθει νὰ δώσῃ ζωνὴν εἰς τὰς συζητήσεις καὶ νὰ τὰς καταστήσῃ ἀλήκτους... ἀλλὰ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς τὴν ἀπέπνιγον καὶ ἔμεινεν ὠρῆ, ἀκίνητος, ἐντὸς ψυχροῦ ἰδρώτος, ὡς ἄγαλμα τῶν κήπων ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἐπεκάθητε. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν προπόσεων, τῶν καγχατῶν αὐτῆ ὡς ἐκ μαγεῖας ἤκουε μόνῃ τοὺς κτύπους τοῦ γειτονικοῦ κώδωνος ὅστις ἀνῆγγελε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὰς 8 τῆς ἐσπέρας, θόρυβος ἤχηρότερος τῶν γελώτων τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν προπόσεων ἠκούσθη. Ἐπὶ τῆς πλατείας ἠκούσθη ἡ προσέλευσις ἰππικοῦ, ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων, ὁ καλπασμὸς τῶν ἵππων καὶ ἡ τοῦ παρακολουθοῦντος πλήθους ταραχὴ ἐπλησίασαν τὸ μέγαρον.

Ἡράματα οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀνάσσης εἰσῆλθον ὑπὸ τὰ περιστήλα καὶ ἐνεχείρισαν τῷ στρατάρχη Μαλβουρύ διαταγὰς τῆς αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.

Ὁ Στρατάρχης Μαλβουρύ προσεκαλεῖτο ἀμέσως νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, δρᾶν τὰ ὄπλα καὶ κινῶν κατὰ τῆς Γαλλίας. Ὁφείλε νὰ ἰππεύσῃ ἀμέσως.

Ὁφείλε νὰ ὑπακούσῃ. Ἐντὸς λεπτοῦ ὁ δοῦξ ἐφάνη ὠπλισμένος. Ἠσπάσθη τὴν ὠρίαν του σύζυγον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὁμνῶν εἰς τοὺς μεγάλους Θεοὺς ὅτι ἐλυπεῖτο διότι ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ καταστῇ ὁ εὐτυχὴς σύζυγος ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου του πεπληρωμένος

ἐκ πληθύος ζωηρῶν συνδαιτημόνων, οὐχὶ δὲ ἐν τῷ κυανῷ θαλάμῳ. Εἶτα ἀνεχώρητε λέγων ὡς τὴν προτεραίαν ἀλλὰ μὲ ὕψος μᾶλλον θλιβερόν.

— Εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει παραγραφή τῶν δικαιωμάτων τοῦ γάμου. (ἀκολουθεῖ).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΣ.

Διὰ τῆς βιογραφίας τοῦ Καρτούσου εἶδομεν ἄρ' ἐνός μὲν μέλος τῆς κοινωνίας κηρύττον πόλεμον κατ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ 87 ὅλα κατακροστίζον αὐτήν, ἄρ' ἑτέρου δὲ τὴν κοινωνίαν ἀνανήρουν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἐπαζίως τιμωροῦσαν τὸν τολμητῆν, διὰ τῆς τοῦ Ἰωάννου δὲ βιογραφίας βλέπομεν αὐτὴν ταύτην τὴν κοινωνίαν ἀποτέμνουσαν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς μέλος χρηστὸν, ἐν τῷ ἀποτυφλοῦντι αὐτὴν θρησκευτικῷ φανατισμῷ, ὅστις ἔτι καὶ σήμερον ἀποθηριοῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὀπλίζει οὐ μόνον ἄτομα κατ' ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ λαοὺς ὀλοκλήρους κατὰ λαῶν.

Ἐν τῇ ἀπαιδεύσει καὶ τῷ διανοητικῷ ζήτῳ τῷ ἐπικαθημένῳ ἐπὶ τοῖς ἀπολιτίστους λαοῖς, μόνος χαλινὸς καταστέλλον τὰς θηριώδεις τοῦ ἀνθρώπου ὀρμάς, καὶ χαλιναγωγῶν πως αὐτὸν ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ διαβιώσει, εἶνε ὁ τῆς θρησκείας, ὅποια δὲ ἡ ἐπενέργεια τοῦ χαλινοῦ τούτου, ὅταν διαχειρίζεται αὐτὸν κληρὸς, ὅστις συνήθως εἶνε οἰκτρά τοῦ ἀληθοῦς ἱερατείου παρωδία, καταφαίνεται καὶ νῦν ἔτι ἐκ τῶν χασμάτων, ἅτινα, ὡς μὴ ὤρελεν, ὑφίστανται εἰς πάσας τὰς ποικίλας κοινωνικὰς ομάδας.

Ὅτε νέον πνεῦμα τὸ τῆς ἀναμορφώσεως ἐπνευσεν ἀνά τὸν κόσμον τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ

πνοήν, οἱ ἀπόστολοι αὐτοῦ πανταχόθεν ἀνάματοι ἀναραινόμενοι, ἐδίδασκον τὴν ἀνοχὴν τὴν ἀδελφосύνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Ἰσχυρότεροι δὲ καὶ πολυπληθέστεροι ἀνέλαμψαν οὗτοι ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Γαλλίας διότι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ὁ δέκατος ὄγδος αἰὼν συνεκέντρωσε τὰς χρηστοτέρας αὐτοῦ τάσεις, καὶ τὰς ὠραιότερας τῆς Ἐφεδρίας αὐτοῦ ἀλάγγας. Ἀλλὰ αἱ εἰς τὰς ἀκμαιοτέρας τῆς αὐτῆς γῆς πόλεις ὠφθησαν δικασταὶ καταδικάζοντες τὸν ἄθῳον καὶ προσέφέροντες αὐτὸν θῦμα εἰς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν πάθη.

Τῷ 1761 οἱ τῆς Γαλιέσσας κάτοικοι εἰς δύο ἦσαν διηρημένοι ἀντίπαλα στρατόπεδα, ἅπερ διεχώριζεν ἡ ὑπὸ τῆς θρησκείας διανοιγεῖσα μεταξὺ αὐτῶν ἄβυσσος. Καὶ οἱ μὲν καθολικοὶ πολυαριθμότεροι καὶ ἰσχυρότεροι καὶ λαμπρότεροι ἐπέσειον τὰ ἀποκλειστικά αὐτῶν προνόμια κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῶν ὀπαδῶν τῆς Ἀναμορφώσεως, οἵτινες ἐν τῇ συναισθησὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἀριθμητικῆς αὐτῶν ἀδυναμίας παθητικῆν διετήρουν θέσιν, ἀκούμενοι μόνον εἰς τὸ ἀποκρούειν τὰς προσβολὰς.

Μεταξὺ δὲ τούτων ἔζη καὶ ὁ Ἰωάννης Κάλας τιμίως ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ πόλει ἐμπορευόμενος.

Ἐβδομηκοντούτης ὁ Κάλας διετέλεσε πάντοτε ἀποφεύγων μὲν τὰς ἐμπαθεῖς θρησκευτικὰς ἐριδας, μετὰ ζήσεως δὲ λατρεύων τὸν Θεὸν, τίμιος ἐν ταῖς δοσολειψίαις αὐτοῦ, ἐδείχθη ἀνώτερος πάσης πλεονεξίας. Εὐθύς δὲ καὶ συμβιβαστικὸς, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διετήρητεν ἐλευθέραν τῶν τε θελλωδῶν παθῶν, ἅτινα ἐκπολιορκοῦσιν αὐτὴν ἀπροσδοκῆτως, καὶ τῶν ἀφανῶν ἐκείνων καὶ ἐνδομύχων, ἅτινα ἐν τῷ σκότει καὶ ἀφανῶς διεφθέρουσιν αὐτὴν, καὶ τὸ σέβας ἐπισπάσατο τῶν τε προτεσταντῶν καὶ καθολικῶν, τιμώντων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κάλα τὸν πολίτην, οὔτινος τὸ μακρὸν καὶ πλήρες ἐνεργείας στάδιον διετέλεσε πάντοτε ἄδολον.

Εὐπορῶν ἔνεκα ἐργασίας ἡμίσεος αἰῶνος περιστοιχοῦμενος δὲ ὑπὸ πολυμελοῦς καὶ προσφιλεστάτης οἰκογενείας ἤρτημον ἔχων τὴν συνειδήσιν καὶ πεποιθῶς ἐπὶ τὸν Θεόν, ὁ πατριάρχης ἔβαινε πρὸς τὸ τέλος τοῦ σταδίου του, ἀτάραχος διότι πολλὰ ποιήσας ἦτο ἄξιος ν' ἀποθάνῃ ἡσύχως ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας του.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οὓς πλεῖον πάντων ἠγάπησεν, ἐγένοντο ἐπὶ τέλους αἴτιοι τῆς δυστυχίας του.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς αὐτοῦ Μάρκος — Ἀντώνιος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, εὐρυῆς καὶ ἐραστής τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ἐζητεῖτο τὴν θέσιν δικηγόρου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ βῆμα ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοῦ Καλβινιστὰς ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, χωρὶς νὰ ἐξωμώσῃ τὴν πίστην αὐτοῦ, ἤρχισε νὰ φοιτᾷ εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας, καὶ πολλάκις συνανεμίχθη μετὰ τῶν πιστῶν προσερχομένων εἰς τὴν λειτουργίαν. Διὰ τοῦτο ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀρχῶν.

Ἀλλὰ ψευθεῖς ἐν τῇ ἐλπίδι αὐτοῦ καὶ περιφρονηθεὶς εἰς τὰ προσφιλέστερα αὐτῷ αἰσθητά, ἐξεγείρεται καθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀδημονεῖ πρὸς τὴν ιδέαν ὅτι πρόληψις ἀφόρητος καθιστᾷ ἄγνηα τὰ προτερήματα, ἅπερ συνησθάνετο ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐπεθύμει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἐξυπρέτησιν τῶν συμπολιτῶν του, βαθμηδὸν δὲ κυριεύεται ὑπὸ βθεῖας μελαγχολίας, καὶ ἐκφράζει ἀποστροφὴν πρὸς ζῶν καταστάσαν ἄσκοπον.

Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἀδελφὸς του Λουδοβίκος, φύσει χαμαιζήλος καὶ δόλιος, ἔρπει περὶ αὐτὸν παρατηρῶν τὰ πάντα πλαγίως καὶ δολίως βεβαιοῦται ὅτι αἱ ἀγωνίαι αἱ ἀνακυκῶσαι τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του πηγίζουσιν ἐκ τῆς θρησκείας, διαβλέπει ἐν αὐτῇ πρόσκομμα κατὰ τοῦ ἰδίου μέλλοντος, καὶ ἐξομνῶσι. Ἐγκαταλιμπάνει δὲ καὶ τὴν πατρικὴν οἰκίαν εἴτε πρὸς ἀπορυγὴν τῶν τύψεων, τὰς ὁποίας προσξενεῖ αὐτῷ ἡ παρουσία τῆς οἰκογενείας του, εἴτε πρὸς ἀπορυγὴν, ὡς ἔλεγε, τῶν ἐπιπλή

ξων τοῦ γηραιοῦ πατρὸς του. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾗ, ἀποταθῆς πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἀγαθότητος. Ὑπὸ τῆς πρώτης δὲ ταύτης ἐπιτυχίας ἐμψυχωθεὶς τολμᾷ νὰ ζητήσῃ ἐπιχορήγησιν παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις χορηγήσας αὐτὴν, εἶπε πρὸς τὸν προσελθόντα πρὸς τοῦτο ἱερέα· « ἢ συνείδησις ἔπρεπε νὰ χαίρῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν. Ἐπιτρέπω δὲ εἰς τὸν υἱόν μου νὰ ἀποδεχθῆ τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον ἢ συνείδησίς του προτιμᾷ. »

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ φθάνει εἰς Τωλῶσσαν ὁ νέος Λαθαίσσης δικηγόρος τοῦ δικαστηρίου τῆς πόλεως τούτης, καὶ διέρχεται, ἵνα μεταβῆ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ εἰς Καραμάν. Ἰδὼν δὲ φίλους οἰκογενειακοῦς ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Κάλου, οὐτινος καὶ τοὺς υἱοὺς ἐκ πικίδων ἐγνώριζεν, εἰσέρχεται. Ἐκφράσεις εὐχαριστήσεως ἀνταλλάσσονται ἐπὶ τῇ συναντήσει, ὁ δὲ Κάλου συνομιλεῖ μετὰ τῶν τέκνων του καὶ προσκαλοῦσι τὸν διαβάτην εἰς δεῖπνον.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε βραχὺ καὶ αὐταρκές· ὅτε δὲ εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἐπιδόρπια, συνδιαλεγόμενοι περὶ πραγμάτων ἀσημάντων, ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, κατὰ τὸ σῆνθος αὐτῷ ἐγερθεὶς ἀπεσύρθη, ἐνῶν δὲ γηραιὸς Κάλου μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας του καὶ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ ἐμειναν παρὰ τῷ ξένῳ αὐτῶν, ὃν οὐδόλως ἐγκατέλιπον.

Μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Λαθαίσσης ἀποσύρεται, ὁ δὲ νεώτερος υἱὸς κρατῶν δᾶδα ὀδηγεῖ αὐτὸν ἀλλὰ φωνὴ ἀπελιπτοῦ ὀξυτάτη διαρρέγει τοῦ στήθους αὐτῶν, ἰδόντων πρὸ αὐτῶν τὸ σῶμα τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου κρεμαμένου εἰς σχοινίον ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ καταστήματος προσδεδεμένον.

Ἐκαστος ἐννοεῖ τὴν θλίψιν, τὸν τρόμον καὶ τὸν ἀπελισμὸν τῆς οἰκογενείας· ὁ γηραιὸς Κάλου ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τέκνου του, θωπεύει αὐτὸ σπαραξικαρδίως, οἱ δὲ λυγμοὶ του συγχέονται μετὰ τῶν τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του· ὁ δὲ Λαθαίσσης μάτην προ-

εκάλεσε χειροῦργον, διότι ἡ αὐτοκτονία ᾗ συντετελεσμένη.

Τὸ πλῆθος εἰσορμήσαν εἰς τὴν οἰκίαν καταπλήμμυρῆ τὴν ἀηλιτισμένην οἰκογένειαν διὰ τῶν ἐρωτήσεων· ὁ δὲ Κάλου ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ προσπαθεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ πάνταν αὐτοκτονίας ὑπόψιν, ἵνα μὴ περιρρονημένον συρθῆ τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ του ἐπὶ καλαμωτῆς. Ἄλλ' οἱ δισταγμοὶ τοῦ γέροντος παρανοοῦνται, τὸ δὲ φρικτότερον, κατηγορεῖται ὡς φονεὺς τοῦ υἱοῦ του, θέλοντος ν' ἀλλάξῃ θρησκευτικὸν δόγμα, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς οἰκογενείας μέλη, ὡς καὶ ὁ Λαθαίσσης καὶ ἡ γράϊα ὑπηρέτρια ὡς συνένοχοι· διότι τὸ κατὰ τῶν Καλθινιστῶν μῖσος, οὐδόλως ἐπέτρεπε ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τοῦ ὅτι καὶ τὰ ἀποτροπαιότερα κακουργήματα ᾗσαν κοινὰ παρ' αὐτοῖς.

Κατὰ πρότασιν δὲ ἀθλίου τινὸς, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ὁ Κάλου συνήργησε νὰ ὀνομασθῆ Δημάρχος, ὀδηγοῦνται εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῆς πόλεως ὁ γέρον, ἡ σύμβιος, ὁ υἱὸς καὶ ἡ ὑπηρέτρια καὶ ὁ νέος Λαθαίσσης, καὶ ἀνακρίνονται. Ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης ἡμέρας ὁ ἐλέπων ἀπ' ἐνὸς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὧν ἡ γλῶσσα προέδιδε μίγαν ἐρεθισμὸν, καὶ ἀπ' ἑτέρου τὸν γέροντα ἀξιοπρεπῆ καὶ ἤρεμον, ἤθελεν ἐκλάσῃ τοῦτον μὲν δικαστὴν, αὐτοῦ δὲ ἐνόχους. Καὶ ὄντως ὁ ἥτοχος τοῦ Κάλου λόγος διαφέρει παραδόξως τῶν ἀποτόμων ἀποστροφῶν τῶν μελλόντων νὰ τὸν δικάσωσιν· αἱ σταθεραὶ καὶ σαφεῖς αὐτοῦ ἀπαντήσεις τοὺς ἐρεθίζουσιν· ἡ δὲ ἀπάθεια αὐτοῦ ἐξάπτει ἀπελπιστικῶς τὴν ἐμπάθειάν των.

Ἐξῶθεν δὲ ὁ ὄχλος ἀπαιτεῖ μεγαλοφώνως τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Κάλου συνέπεσε δὲ νὰ γίνωνται παρασκευαί πρὸς τέλεσιν ἐορτῆς πατροπαράδοτου καθιερωθείσης· πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς νίκης, ἣν ἄλλοτε ἤραντο κατὰ τῶν προτεσταντῶν τῆς Τωλώσης. Ἀναμφιβόλως ἡ περίστασις αὕτη συνετέλεσε πρὸς ἐξάψιν τῶν πνευμάτων, ἀλλὰ τὸ ἐντελῶς ἀποτυφλώσαν τὸν

λαὸν καὶ τοὺς δικαστὰς ᾗσαν αἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις τοῦ Λουδοβίκου Κάλου τοῦ ἐξομωσαντος.

Ὁ ἄθλιος διὰ καταχθονίων ὑπαινιγμῶν ἐπεβάρυνε τὴν τύχην πατρὸς, τὸν ὁποῖον δι' οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ μεμφθῆ ἢ δι' εὐεργετήματα, ὧν ἀληθῶς ἦτο ἀνάξιος.

Τὸν αὐτοκτονήσαντα ἀνεκέρυξαν μάρτυρα τῆς καθολικῆς πίστεως, τὸ σῶμά του τὸ περιάγουσιν ἐν πομπῇ καὶ κλίνουσι τὸ γόνυ κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς Ἀγίας τραπέζης ἐπιτιθέασι σκελετὸν διὰ τῆς μιᾶς μὲν κρατοῦντα κατηγορίαν κατὰ τοῦ Κάλου, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ζήφοι· ἐκδικήσεως.

Ἐνῶν δὲ ὁ ψευδευλαβῆς τοῦ ὄχλου ζήλος ἐξάπτεται τοιοῦτοτρόπως πρὸ τῶν θυσιαστηρίων, οἱ δικασταὶ καταδικάζουσιν εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὸν γέροντα, τὴν σύμβιον καὶ τὸν νεώτερον υἱόν, καὶ διατάσσουσιν, ἵνα εἰς τὴν βράσανον τῶν θυμάτων παραστώσιν ὁ τε Λαθαίσσης καὶ ἡ ὑπηρέτρια. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν παθῶν, ἅπερ ἐπισκοτίζουσι τὸ Ἰλοικὸν τῶν ἄλλων δικαστῶν, εἰς μόνος μένει ἤρεμος ὁ Καρβονέλ δικαστῆς, οὐτινος τιμῶμεν τὴν μνήμην, διότι μόνος αὐτὸς ὡς πάλαι ποτὲ ὁ Σωκράτης ἐν τῇ καταδίκῃ τῶν ἐν Ἀργιούσαις στρατηγῶν, καταφρονεῖ τὰ κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενα μῖση καὶ τολμᾷ νὰ κηρύξῃ ἀθώους τοὺς κατηγορουμένους.

Ὁ ὄχλος βρυχᾶται βλέπων ἀφαρπαζομένην τὴν λείαν του, ὁ δὲ βασιλικὸς ἐπίτροπος ὑπὸ μανίας κατεχόμενος, διατάσσει μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπ' ὀργῆς τοὺς δεσμοφύλακας, τὰ δ' ἀτυχῆ θυμάτα δεθέντα δι' ἀλύσεων ὀδηγοῦνται ἀπὸ τῶν φυλακῶν τοῦ Δημαρχείου εἰς τὰς εἰρκτὰς τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ δίκη ἐπαναλαμβάνεται, τοὺς δὲ δίσκους τῆς πλάστιγγος ἐπιβαρύνει οὐχὶ ἡ δικαιοσύνη, ἀλλὰ μῖσος καὶ μῖσος ἀπηνές.

Ὁ γέρον καὶ ἐνώπιον τῶν νέων αὐτοῦ ἰδικαστῶν διατελεῖ μεγαλοπρεπῆς ἐν τῇ ἀπειλούσῃ αὐτὸν καταστροφῇ, ἴσταται ἄκαμπτος καὶ ἀγέρωχος, ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἐπιλάμ-

πει ἀνδρικόν τι προκαλοῦν σεβασμὸν, διὰ δὲ τῶν βλεμμάτων του διαυγάζει ψυχὴ ἄσπιλος. Εἰς τῶν δικαστῶν διστάζει πρὸς τὴν θεῶν ἀρετῆς οὕτως ἐξόχου, καὶ ἀποφαίνεται κατὰ τῆς κατηγορίας, ἣτις ἐπιβαρύνει τὸν Κάλου· ἀλλὰ καταδιωχθεὶς καὶ αὐτὸς, ἀνακαλεῖ τοὺς λόγους του.

Τούντεῦθεν μόνος ὑπολείπεται ὁ Λαθαίσσης ἵνα ὑψώσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Ὁ πατὴρ τοῦ γενναίου νέου κατελθὼν εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ υἱοῦ του τὸν προκαλεῖ νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν του πρὸς σωτηρίαν οἰκογενείας, καθ' ἣς τοσοῦτον βίαια πάθη ἐξηγέρθησαν. Ἴνα δὲ ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἤρκει νὰ προβῆ εἰς ἀποκαλύψεις. « Πάτερ, ἀπεκρίθη ὁ Λαθαίσσης, δὲν ἀπεχωρίσθην οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τῆς οἰκογενείας Κάλου. Εἶρε ἀθῶα· ἔνεκα δὲ τῶν διωγμῶν, ὅς ἐφίσταται, μοι κατέστη προσφιλέης, ἡ τύχη μὲ συμπεριέλαβεν εἰς τὸ ἀτυχημά της, θὰ τῇ μείνω πιστός. »

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Κάλου ἐμελλε νὰ ὑποστῆ τὴν τελευταίαν ἀνάκρισιν, ἔκαιον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς ἔγγραφον ὑπὲρ αὐτοῦ συσταχθέν. Ὁ γέρον διερχόμενος δι' αὐτῆς ἐξεπλάγη πρὸς τὴν ἀποτρόπαιον τῶν φυλάκων καὶ τῶν δημίων στάσιν παρατηρεῖ ἐπὶ μικρὸν τὴν ἀναδιδομένην φλόγα καὶ νομίζει ὅτι παρασκευάζουσι τὴν πυρὰν του, μένει ὅμως ἀπαθῆς καὶ ἀρνεῖται νὰ ἀποκριθῆ πρὸς τὰς γινόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι ἀθῶος.

Καταδικάζεται δὲ εἰς θάνατον μετὰ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ του· οἱ δὲ δῆμαρχοι τῆς πόλεως διατάσσονται νὰ βοηθήσωσι τοὺς δημίους πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βασάνων.

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ὁ Κάλου μετεμορφώθη· οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ ἔλαβον ἔκφρασιν οὐρανίαν, ἡ δὲ γαλήνη τοῦ δικαίου καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων δὲν ἐγκατέλειπεν αὐτὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Ὅτε δὲ ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἤγετο εἰς τὸ ἰκρίωμα, ὅτε μὲ κεφαλὴν καὶ πόδας γυμνοὺς διήρχετο διὰ τῆς πόλεως ὁ μεγαλόψυχος γέ-

ρων ὀρέξας πρὸς οὐρανὸν χεῖρας ὑπὸ τῆς βα-
σάνου κατεσπαραγμένης ἐξηγήσατο παρὰ τοῦ
Θεοῦ συγχώρησιν ὑπὲρ τῶν δικαστῶν του.

Εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τὸν περιέ-
μενον δύο ἱερεῖς· ὁ ἕτερος αὐτῶν γνωστὸς τῷ
Κάλα ἐναγκαλιζέται αὐτὸν καὶ τὸν προτρέπει
πρὸς ὁμολογίαν ὁ γέρον τῷ ἀπεκρίθη ἀπλῶς
ἀκαὶ ὑμεῖς ἴσως θὰ πιστεύηται διὲ ἠθέλησα
να φορέω τὸν υἱόν μου·»

Ὁ Κλάλας ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, ὁ δὲ
δήμιος συνέθραυεν ἤδη τὰ μέλη του, ἐν ᾧ τὸ
σῶμα του κατεκερατιζέτο· τὸν ὑπελάμβανον
δὲ νεκρὸν ὅτε ἀναψυχωθεὶς αἶφνης ἀνεβόησε
μὲ φωνὴν ἀκλόνητον. «Ἀποθήσκω ἀθῶος·
» σὰς λέγω, ὁ Θεὸς· τιμωρεῖ ἐν ἐμοί, ἐν τῇ μη-
» τρὶ αὐτοῦ καὶ τῷ ἀδελφῷ του, τὸ πταίσμα
» τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ μου, ἀποδέχομαι καὶ
» προσκυνῶ τὴν τιμωρίαν του».

Ὁ δήμιος καταφέρει τελευταίαν πληγὴν,
τὸ σῶμα τοῦ γηραιοῦ ρίπτεται εἰς τὰς φλό-
γας, ὁ αἶμος διασκορπίζει τὴν κόνιν, καὶ
οὕτω συμπληροῦται τὸ ἔγκλημα.

Ἄλλ' αἶφνης, ὡς ἐκ θύματος, ἐπισυμβί-
νει εἰς τὰς ψυχὰς πάντων καὶ αὐτῶν τῶν ἀ-
παθεστέρων θεατῶν παράδοξος καὶ θαυμασία
ἀλλοιώσις· μόνος ὁ ἥρωϊκὸς τοῦ μάρτυρος θά-
νατος καταρρίπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάν-
των τὸ κάλυμμα, ὁ ὄχλος ὁ πρὸ μικροῦ φαι-
νόμενος ἀκόρεστος αἵματος συγκινεῖται, θρη-
νοὶ δὲ καὶ λυγμοὶ ἐκρήγνυνται εἰς τὸ πλήθος.

Κατηγοροῦνται οἱ δικασταί, οἵτινες ἔντρομοι
πρὸς τὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν συνειδήσει ἐξεγει-
ρομένην ἀναστάτῳσιν, ἐσπευμένως διατάσσου-
σι τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Λαβαίση, τῆς κυ-
ρίας Κάλα καὶ τῆς γηραιᾶς ὑπηρετρίας, τὸν
δὲ υἱὸν Κάλα, οὕτινος ἡ παρουσία προξενεῖ
αἵσχος εἰς τοὺς φονεῖς τοῦ πατρός του, συ-
νεληθότες ἀθροῦσως καὶ κατηγχυμένοι, ἐκδί-
δουσι σιωπηλῶς ἀπόφασιν καταδικάζουσαν
εἰς ἐξορίαν τὸν υἱὸν τοῦ θύματος των. Οἱ μω-
ροὶ ἤλπισαν νὰ καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς
συνειδήσεως διὰ τοῦ βάρους νέου κακουργή-
ματος.

Τὰ ἔτη παρήλθον, σιγῇ δὲ ἐπικρατεῖ περὶ
τὸ ἱκρίωμα τοῦ Κάλα, μόνοι δὲ οἱ ἄνομοι δι-
κασταὶ φρικιώσιν ἐνίοτε ὑπὸ τὸ κράτος αἶφνης
δίας καὶ ἐπανελημμένης φρικιάσεως. Ἐνῶ
δὲ τὸ πᾶν φαίνεται ἐξαντληθὲν, αἶφνης ἐν τῷ
μέσῳ τῶν ὁρέων τῆς Ἐλβετίας ὑψοῦται φωνὴ
μεγάλῃ. Ὑπαισθύνει εἰς τὴν κλύβην τοῦ βο-
σκοῦ, ἀντηλεῖ μέχρι τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ
καὶ διαχέεται ἀνά τὴν γῆν πᾶσαν. Κίενη ἡ
μεγάλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἐκείνου φωνὴ ἐ-
κρηγνυμένη εἶνε ὁ Βολταῖρος διαμαρτυρούμε-
νος στιγματίζων τοὺς ἐνόχους δικαστὰς, καὶ
ἐξαγνίζων τὴν μνήμην τοῦ μάρτυρος.

Ὁ Λουδοβίκος XV συνεκινήθη, μάτην δὲ τὸ
συμβούλιον αὐτοῦ ἠκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν
Τωλωσσαίων, μάτην αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἀγω-
νίζεται νὰ συγκεράσῃ δι' εὐεργετημάτων τὴν
δυστυχίαν τοῦ Κάλα. Ἡ διάπυρος τοῦ μάρ-
τυρος κόνις εἰσέτι δὲ ἀπεψύγη, ἡ δὲ πυρὰ τῆς
Τωλώσσης διαδίδεται ἀνά πᾶν τὸ βασιλεῖον.
Κατακαίει τὰ ἐντόσθια τῆς Γαλλίας, ἐπὶ μα-
κρὸν δὲ θέλουσιν ἴδῃ τὴν κοινωνίαν φρικιώσαν
πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Κάλα. Σ. ΦΩΚΙΑΣ.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΥΤΕΡΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ
ΥΠΟ
Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Κατὰ τι ἀρχαῖον οὐχ ἤ-τον, ἡ σοφὸν ἀπό-
φθεγμα. α Ὁ ἐκπαιδεύων γυναῖκα παιδαγω-
γεῖ γενεὰν ὀλόκληρον». Ὀλίγοι παρ' ἡμῖν τὴν
σήμερον ἀρνοῦνται εἰς τὸ ὠραῖον φύλον τὸ δι-
κῆϊωμα ἐκπαιδείσεως, καθ' ἅπαντας τοὺς κλά-
δους τῶν φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν
γνώσεων· διότι οὐδεὶς πλέον φρονεῖ ὅτι ἐνεκα
εὐρυτέρας μαθήσεως ἀλλοιοῦται ἡ φύσις, αἰ-
λειουργεῖται, ἢ τὰ ἰδιαίτερα σπουδαῖα βιωτι-
κὰ καθήκοντα τοῦ γυναικείου φύλου· οὐ μὴν
ἀλλ' ἀγνίζονται καὶ καθωραζίζονται αἱ χάριτες
καὶ τὰ εἰς τὴν γυναῖκα ἐπιδαψιλευθέντα φυ-

σικὰ προτερήματα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Δημιουρ-
γοῦ. Ὅψε καὶ μετὰ μεγάλης βραδύτητος ἠδου-
νήθη ὁ κόσμος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα
ὅτι τῆς γυναικὸς ἡ ἐκπαίδευσις προάγει τα-
χύτερον καὶ ἀσφαλέστερον τὴν ἠθικὴν τῆς
κοινωνίας μόρφωσιν καὶ τὸν πολιτισμὸν· ἐν τῇ
μικρᾷ σειρᾷ τῶν παρελθόντων αἰώνων ἡ γυνὴ
διατελοῦσα ὑποτεταγμένη ἀείποτε εἰς τὸν
ἄνδρα ἀνέπτυξεν ὀλιγώτερον ἐκείνου τὰ φυσι-
κὰ αὐτῆς πλεονεκτήματα· ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν
καὶ αἰσθηματικὴν αὐτῆς φύσιν, κατὰ τὸ ποῖον
τυύλχιστον, προώδευσεν ἐπίσης μετὰ τοῦ
ἄνδρός· ἀλλ' εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους βαθμοὺς
ἐνεργητικότητος καὶ τῆς κλλιτεχνίας περὶ
τὰς δημιουργικὰς ἐκείνας τέχνας καὶ ἀσχολί-
ας, αἵτινες ἐχαρακτήρισαν τὴν πρόοδον τῶν
αἰώνων εἰς τὰς ἐπιστήμας, φιλοσοφίαν καὶ νο-
μοθεσίαν ὁ ἄνθρωπος, ἐκτὸς σπανίων τινῶν ἐξαι-
ρέσεων, ὥδευσε μόνος· ἡ γυνὴ δὲν συνεργάσθη
μετ' αὐτοῦ, οὔτε ἦτο βοηθὸς του, ὡς ὄφειλε·
Καὶ πῶς τοῦτο; ἢ ἀπάντησις εἰς ταύτην τὴν
ἐρώτησιν εἶνε ἐγγεγραμμένη ἐν τῇ νομοθεσίᾳ
καὶ ἐν ταῖς ἔθεσι πάντων τῶν πεπολιτισμένων
ἔθνων· Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐποίησατο χρῆσιν τῆς ἰ-
σχύος καὶ ἐξουσίας του ἀσυνέτως καὶ ἀνά-
δρως ἵνα μὴν εἴπωμεν τι χεῖρον. Διὰ νόμου
περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς
ἀτομικῆς περιουσίας της, ἐπίσης καὶ ἡ ἐλευ-
θερία τῆς ἐνεργείας της, καὶ τὰ μέσα του βελ-
τιῶσαι τὴν κοινωτικὴν θέσιν της. Εἰς πολλὰ πε-
πολιτισμένα Κράτη ἀπαγορεύεται εἰσέτι εἰς
ἕγγαμον γυναῖκα τὸ νὰ διοικήσῃ κατὰ τὸ δο-
κοῦν τὴν περιουσίαν της, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
διαθέσῃ ὅπως θέλει οὔτε τοὺς διὰ προσωπι-
κῆς ἐργασίας πορισθέντας μισθοὺς της, διότι
κατὰ τὸν νόμον τὰ ὑπάρχοντά της πάντα ἀ-
νήκουν εἰς τὸν σύζυγον. Εἰς πολλὰ σπουδαι-
ότατα συμφέροντα συντελοῦντα ἰδίως πρὸς
τὴν εὐημερίαν τῆς γυναικὸς, αἱ νομοθεσίαι
τοῦ ἀνδρός τὴν ἐξουθένισαν ἀείποτε. Τοιαύ-
τῃ διαγωγῇ εἶναι ἄνθρωπος, διότι ἐνῶ βλά-
πτει καίριως τὴν γυναῖκα, δὲν ὠρελεῖ σπουδαί-

ως τὸν ἄνδρα. Χαρακτηρίζεται δὲ καὶ ὡς ἀ-
σύνετος, καθότι οἰοσδήποτε περιορισμὸς τῆς
γυναικείας προαγωγῆς ἀντιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἄν-
δρός, καὶ παρεμποδίζει τὴν βελτίωσιν τῆς ἀν-
θρωπίνης κοινωνίας. Κατὰ τὸν φρουδαλικὸν νό-
μον οἱ δύο σύζυγοι θεωροῦνται ὡς ἐν πρόσω-
πον ἀλλὰ τὴν μονάδα ταύτην ἐκπροσωπεῖ μόν-
ον ὁ ἄνθρωπος. Κατὰ τοὺς ἄσιανούς ἡ γυνὴ εἶνε
δούλη, εἶνε ἡ ἰδιοκτησία καὶ τὸ ἄθρημα τοῦ ἄν-
δρός, ὡς ὁ ἄνθρωπος αὐτόθι ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ὑ-
ποτεταγμένος εἰς ἀπόλυτον δεσποτείαν. Ὑ-
πῆρχον ἀληθῶς δημοκρατικὰ πολιτεύματα ἐν
τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ εἶχε πολὺ ἐλαττωθῆ
ἡ πολιτικὴ τυραννία ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς πάντα
τὰ ἀνατολικά ἔθνη, καὶ ἡ οἰκιακὴ τυραννία
τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς γυναικὸς εἶχε μετριασθῆ
ἐπίσης· Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος ἦτο
σχετικῶς ἐλευθερία ὀλίγων, αἵτινες ἐδέσπο-
ζον ἐπὶ τῶν πλειόνων· περιφανέστεραι δὲ γυ-
ναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἐκεῖναι, αἵτινες ὡς
ἡ Σαπφὼ καὶ ἡ Ἀσπασία, διέφυγον μὲν τὴν
γυναικωνίτιδα, ἀλλὰ δὲν ἦσαν οἰκοδέσποιναί.

Ἐν Ρώμῃ ὑπῆρχεν εὐρυτέρα προστασία προ-
σωπικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς, διότι καὶ
ὑπὸ τοὺς δεσποτικωτέρους αὐτοκράτορας τὰ
ἀντικα δίκαια καὶ προνόμια διετηρήθησαν
καθ' ὅλον τὸν Ρωμαϊκὸν κόσμον, ἡ δὲ Ρω-
μαῖα οἰκοδέσποινα ἐθεωρεῖτο ὡς τύπος ἀξιο-
πρεπεῖας καὶ ἀγνότητος. Ἀλλὰ μόλα ταῦτα
καθυστεροῦν ἔτι εἰς πολλὰ. Ὅτε τὸ φεβουδαλι-
κὸν σύστημα ἐγερθὲν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς
Ρώμης ὑπὸ τῶν τευτονικῶν ἔθνων ἐμπνευμέ-
νων διὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἔδοσεν
εἰς πάντα ἄνθρωπον, ὡς καὶ εἰς τὸν δουλοπά-
ροικον θέσιν ὠρισμένην καὶ ὠρισμένα δικαι-
ώματα, καὶ, θεωρητικῶς τουλάχιστον, δὲν ἀνε-
γνώριζεν ἐξουσίαν ἀπόλυτον, εἰς δὲ τὴν γυ-
ναῖκα ἀπένειμε τὸ ἀνεκτίμητον προτερῆμα Χρι-
στιανικοῦ γάμου. Εἰσῆγαγε περιπλέον, ἴσως
ὡς μέσον ὅπως θεραπεύσῃ ἡ μετρίαση κοινω-
νικὰ κακὰ, ἅτινα ἀλλῶως δὲν ἴσχυε νὰ περιο-
ρίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰπποτισμοῦ, οὔτινος δι-

επουσα αρχή εἶνε τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς. Τὸ αἶσθημα τοῦτο οὕτως ἀνελιχθὲν ἐπέδρασεν ἐπιπελῶς εἰς ὅλας τὰς σχέσεις καὶ πάσας τὰς τάξεις τῆς Κοινωνίας, ἀλλὰ κατ' οὐδὲν ἄλλο δὲν ἐχρησίμευσε τοσοῦτον, ὅσον εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ βαθύ σέβας καὶ τρυφεράν πρὸς τὴν γυναῖκα συμπεριφοράν. Διὰ τῆς βαθμιαίας ἐκτιμῆσεως τοῦ γυναικείου φύλου, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φεουδαλικοῦ συστήματος, εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκογενειακὸν βίον, καὶ καθ' ὅσον ὁ ἀνὴρ παραλλήλως πρὸς τὴν γυναῖκα ἀνέκτα πολιτικὰ καὶ ἀστυκὰ δικαιώματα ἐξευγενίσθησαν τὰ ἥθη καὶ ἀπεκατέστη ὁ νέος Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς. Ὡστε ὁ δεσμός τοῦ γάμου δὲν εἶναι πλέον εἶδος δουλείας ἢ μέσον καταπίεσεως, ἀλλὰ πηγή εὐημερίας, ἥτις δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἀντληθῆ ἀλλοχρόθιν καὶ ἐξαπλοῦται ἐφ' ὅλου τοῦ βίου ἀμφοτέρων τῶν φύλων: καθόσον ὁ περὶ γάμου νόμος ἐξασφαλίζει τῆς γυναικὸς τὰ δίκαια εἰς τρόπον ὥστε διατηρεῖται ἡ ἐπιρροή καὶ εὐτυχία αὐτῆς. Τὴν σήμερον δὲ εὐτυχῶς ἤρξατο νὰ προσμεριδιᾷ τὸ λυκαυγὲς ἔτι φαιδροτέρας ἐποχῆς. Αἱ ἀρχαῖαι αἰρέσεις καὶ πλάναι, αἱ ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἰσχυρωτέρου ἐδράζουσαι, νὰ ἀποσκορακίζωνται, ἢ δὲ γυνῆ, δισοβαθμίῳ πρὸς τὸν ἀνδρὰ ἐκπαιδεύσεως, νὰ προσκτάται πάντα τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα δικαιώματα, ὡς ἄνθρωπος, καὶ νὰ προπαρασκευάζεται διὰ τῆς προσηκούσης ἀγωγῆς εἰς τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῆς καθήκοντα, ὡς ὁ ἀνὴρ εἰς τὰ ἑαυτοῦ. Ὡπως ἐκτιμήσωμεν δεόντως τὴν σπουδαιότητα τῆς προσδοκωμένης μεταβολῆς, ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι μεταξὺ τοῦ πλείστου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐφ' ὅλης τῆς γῆτις σφαίρας τὴν σήμερον εἰσέτι ἡ γυνὴ εἶνε ἀπλῶς τὸ ἀνδράποδον ἢ δούλη, τοῦ ἀνδρός, ὑπέκουσα ἕνεκα τῆς αὐθαιρεσίας του εἰς τὰς πλέον ἐξουτελιστικὰς ὑπηρεσίας. Ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀκμῆς καὶ ὠραιότητός της, ἄγρα καὶ θυμὰ τοῦ ἰσχυρωτέρου, διατελεῖ ἀμαθῆς, εἰς ταπεινὴν καὶ κτηνώδη κατάστασιν,

ὡς ὁ ἀνὴρ ὁ κύριός της. Ἄλλ' ὁμοίως ἐν τῇ ταπεινῇ ἐκείνῃ θέσει της, αὐτὴ εἶνε ἡ τροφὸς καὶ παιδαγωγὸς τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς.

Στρέφοντες τὸ βλέμμα πρὸς μᾶλλον πεπολιτισμένας χώρας θεωροῦμεν προβλήματα ἱκανὰ νὰ ἐφεγκύσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ φιλανθρώπου νομοθέτου. Ἐνεκὰ μεταναστεύσεων, πολέμων, ναυαγίων, καὶ ἄλλων περιπετειῶν καὶ κινδύνων παρομαρτούντων εἰς τὰς ἀσχολίας τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον ἢ τῶν γυναικῶν, ὁ γυναικεῖος πληθυσμὸς ὑπερβαίνει κατὰ ἑκατομμύρια τὸν ἀνδρικὸν πληθυσμὸν τινῶν Κρατῶν. Βλέπομεν λοιπὸν ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὄντων, ὀργανισμένων καὶ ἐφωδιασμένων μὲ δυνάμεις ἱκανὰς διὰ πάσας τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας, πεπρωκισμένων ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῶν, μὲ πάντα τὰ αἰσθήματα, ὄρμᾶς καὶ πλῆθ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμφορῶν ὑπὸ ζωτικῆς δυνάμεως ἵνα ἀντιποιῶνται νόμιμον σφίραν ἐργασίας, εἰς ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀσχοληθῶσιν ἐπὶ τῇ προφάσει σπουδαίων τινῶν προσκομμάτων τῆς φύσεώς των. Ἐν τῷ αὐτῷ θέσει διακειμένου τηλικούτου ἀριθμοῦ ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ἀπαιτεῖται περιορισμὸς τις, οἷον μόνῃ ἢ ἀνωτέρακα εὐρεία ἐκπαιδεύσεως δύνανται νὰ ἐπιβάλλῃ, ἐξαιρουσα τὴν διάνοιαν, καὶ ἐξευγενίζουσα τὸν χαρακτήρα τοῦ γυναικείου φύλου. Ἐκτός δὲ τούτου μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν ἀναγκάζεται νὰ προμηθευθῆ τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἑαυτῶν, καὶ ἀτυχῶς πολλάκις δι' ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειάν των, ὅθεν ὀφείλουσαν νὰ ὄσι προπαρασκευασμένοι ἐπίσης ὡς ὁ ἀνὴρ διὰ τὰς βιωτικὰς δοκιμασίας, καὶ διὰ τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθήκοντά των: διὸ πρέπει νὰ ἐκπαιδεύωνται εἰς πάσας τὰς μαθήσεις, ὅπως ἰσχύωσι κατόπιν νὰ συναγωνισθῶσιν εἰς οἰονδήποτε ἐπάγγελμα μὲ ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Οὐτε ἡ νομοθεσία οὐτε ἡ κοινὴ γνώμη δὲν πρέπει νὰ περιορίζωσι τῆς γυναικὸς τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι οἰονδήποτε ἐπιτιμὸν ἐπιτήδευμα, ἀρκεῖ νὰ ὄσι παρεσκευασμένοι ἵνα χρησιμοποιήσωσι τὰ δι-

ανοητικὰ καὶ ἠθικὰ προτερήματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰς ἐπροίκισεν. Αἱ ἀσχολίαι τῶν αὐτοσυντηρητῶν γυναικῶν ἄχρι τοῦδε περιορίσθησαν ἐντὸς στενωπῶν κύκλου, ἀποζῶσι δηλονότι ἐργαζόμεναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς βελόνης, ἢ εἰς εὐτελεῖ τινὰ ἐργόχειρα ἢ ὡς ὑπηρετρίαι καὶ τροφαὶ ἐν ταῖς εὐποροτέροις οἰκογενείαις ἀλλὰ μὲ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ νέα βιοποριστικὰ μέσα παρουσιάζονται, καὶ δὲν ὑπάρχουν ὄρια εἰς τὸ στάδιον τοῦ πορισμοῦ, ὅπερ ἀνοίγει ἐνώπιον νοημάτων καὶ δραστηρίων γυναικῶν εἰς τὰ διάφορα ἐπιτηδεύματα, ὡς διδάσκαλοι, συντάκται ἐφημερίδων, συγγραφεῖς, γραμματεῖς, λογισταί, τηλεγραφισταί, εἰς πάσας τὰς ἐλαφρὰς μηχανικὰς τέχνας καὶ ἀσχολίας, εἰς ἀρχιτεκτονικὰ σχεδιάσματα, καὶ εἰς πλείστα ἕτερα ἤττον ἀνδρικὰ ἐπιτηδεύματα, ὧν τὸ μονοπώλειον οἰκείοποιούνται οἱ ἄρρενες. Ἐκπαιδευόμενοι δι' ἐνεργητικὸν βίον αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ εὐδοκηθῶσιν ἐπίσης, καὶ πάλιν θὰ περισσῆ ἐργασία εἰς τὸν κόσμον ὅπως ἀσχολῶνται καὶ οἱ ἄνδρες ἐποφελῶς. Ἐν βραχυλογίᾳ ἢ παραγωγικῇ δυνάμει τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θέλει πολλαπλασιασθῆ ἀναλόγως καθ' ὅσον ἡ γυνὴ διὰ τῆς ἐμπρεπούσης αὐτῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας, παρασκευάζεται πρὸς νέας εὐρυτέρας σφαῖρας ἐνεργείας. Θὰ εἶνε ὀλιγότερον γυνῆ, ἕνεκα ὠριμωτέρας ἐξελιξέως πασῶν τῶν δυνάμεων της: ὡς σύζυγος, ὡς μήτηρ, ὡς ἀδελφῆ, ἢ σύντροφος καὶ φίλη θὰ εἶνε ἤττον πιστὴ καὶ θελητικὴ. Ὁ ἀνὴρ γίνεσθαι νάνος, ἢ γίγας διὰ τῆς ἀνελιξέως τῶν ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, γιγνώσκωμεν πάντες ποῖαν μεταμόρφωσιν κατεργάζεται ἡ παιδεία εἰς αὐτόν. Οὐχ ἤττον ἀποτελεσματικῶς θέλει ἐπενεργήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα, ὅταν μάλιστα ἐλευθέρωθῃ αὐτὴ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰ παραλόγως νομιμοποιηθέντα πέδικλά της: Ὅταν ἦνε ἐλευθέρη, ὡς ὁ ἄρρη, νὰ ἐκλέγῃ τὸ στάδιόν της ἐν τῷ βίῳ ὁπουδήποτε τὴν ὀδηγεῖ ἢ ἀνάγκη, τὸ καθῆκον, ἢ ἐλπίς, ἢ ἡ φιλοδοξία

της, καὶ τότε μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἰδῶμεν τὴν γυναῖκα μεγαλυνομένην καὶ ἐξευγενισμένην καθ' ὅλα της τὰ προσόντα, καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος δι' αὐτῆς προαγόμενον εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας. Πρὸς διασαφήσιν τῶν προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῆς κοινωνίας, ἐν περιπτώσει γενικῆς χειραφετήσεως καὶ ἰσονομίας τοῦ γυναικείου φύλου, ἂς μοι ἐπιτρέψῃ τὸ φιλόμουσον ἀρροατήριον ν' ἀναγνώσω ἐπιστολὴν ἐμβριθοῦς δικαστοῦ τοῦ ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. J. W. Kingman.

Οἱ πολῖται τῆς Wyoming, «γράφει οὗτος» ἐνός τῶν ἀρτιγεννηθῶν Κρατῶν τῆς Ὁμοσπονδείας, πρὸ ἑνδεκα περίπου ἐτῶν, ἐν τῇ Συνταγματικῇ νομοθεσίᾳ των, παρεχώρησαν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τῆς ψηφοφορίας, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατέχωσι πολιτικὰ θέσεις ἐν τῷ Κράτει, ἀπαρράλλακτως ὡσπερ οἱ ἄνδρες. Συμφώνως οὖν πρὸς τὸν νόμον τοῦτον ἐξελέγησαν καὶ ὑπηρετήσαν εἰς διάφορα ἀξιώματα, ὡς ἐνορκιοὶ δικασταί, λόγου χάριν, καὶ ὡς εἰρηνοδίκαι. Ἐψηφοφόρησαν γενικῶς εἰς πάσας τὰς ἐκλογὰς καὶ ἀρχαιοσσίας, καὶ ἔλαβον οὐ ὀμικρὸν μέρος εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Καίτοι πολλοὶ παρ' ἡμῖν δὲν ἐπιδοκιμάζουν κατ' ἀρχὴν τὸ τοιοῦτον, οὐδεὶς ὅμως ἀρνείσθαι ὅτι ἡ ἀνάμιξις τῶν γυναικῶν εἰς τὰς ἐκλογὰς ἡμῶν συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τὰς ἐξευγενίσῃ, ἐπενεγκοῦσα ἡσυχίαν καὶ τάξιν, καὶ πλείονα εὐσημοσύνην, καὶ ἐνισχύσασα τὰ δικαστήρια ὅπως τιμωρήσωσιν ἐγκλήματα καὶ πταυλήματα, ἅτινα ἀνευ τῆς παρουσίας καὶ συνδρομῆς τῶν γυναικῶν δὲν θὰ ἐπέφερον καταδικαστικὰς ἀποφάσεις. Ὅτε τὸ πρῶτον διοργανίσθη ἡ κοινωνία ἡμῶν εἰς Κράτος, ἕκαστος σχεδὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολύκροτον γεμιτμένον, καὶ τὸ μεταχειρίζετο εὐχερῶς εἰς πᾶσαν ἐριδα. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅτι δικαστήριον ἀνδρῶν ἐνόκων κατεδίκασε ποτὲ τινὰ ἐκ τῶν δύο πυροβολούντων κατ' ἀλλήλων, καὶ ἐντὸς πολυπληθοῦς

αἰθούσης ἐνίοτε, ἀν οὐδεὶς ἐρονεύετο, ἢ διὰ φρόνον οἰουδὴποτε, ὅστις ἔτυχε τὴν στιγμήν τῆς πτώσεώς του, νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ὄπλον; Ἄλλ' ὁσάν τις παρεκάθησαν δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες μεταξὺ τῶν ἐνόρκων, ποτὲ δὲν ἔλλειψαν νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς εἰσηγήσεις τοῦ προεδρεύοντος δικαστοῦ. Τὸ δὲ περιεργώτερον τὰ δικαστήρια ἦσαν ὅλως ἀνίσχυρα μὲ μόνον ἀνδρας ἐνόρκους κριτὰς νὰ ἐφαρμώσωσι τοὺς νόμους κατὰ τῆς μέθης τοῦ χαρτοπαιγνίου, καὶ τῶν καταγωγῶν παντοειδοῦς διαφθορᾶς. Ἀνδρικά συνέδρια ἐνόρκων οὐδέποτε ἐχρησίμευσαν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἢ προσθήκη ὀλίγων γυναικῶν ἐνόρκων ἀμέσως ἠλλοίωσε τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων, ὥστε ἕκτοτε ταῦτα τὰ εἶδη τῆς κκοκηθίας τρέμουν ἐνώπιον τοῦ νόμου, καὶ ἐκρύβθησαν ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ δη- δημοσίου, ἐνῶ πρότερον ἐβημάτιζον μεταξὺ ἡμῶν ἀγερόχως, μὲ ἀναιδῆς καὶ ἐπηρμένον μέτωπον ἐν τῇ θρασύτητι τῆς ἀτιμωρησίας.

Ἰπάρχουσι σχετικῶς τόσον ὀλίγαι γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, καὶ αὐταί, ἕνεκα οἰκογενειακῶν καθηκόντων, ἀναγκάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ οἰκουρῶσι ὥστε τὰ δικαστήρια δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσλάβωσιν ὅσας ἐξ αὐτῶν ἦτον εὐχῆς ἔργον νὰ ἔχωσιν ὡς ἐνόρκους, ἀλλ' αἱ ὑπηρετήσασαι ἄχοι τοῦδε περιεπαίησαν μεγάλην τιμὴν εἰς ἑαυτάς. Οὐδεμίαν εἰς τιμωρίαν πολιτικῇ ἢ ποινικῇ δὲν ἠθετήθη ὁσάν τις γυναῖκες ἔσχον μέρος εἰς συνέδριον ἐνόρκων. Τοῦτο δὲν συνέβαινε ὅταν αὐταὶ ἔλλειπον. Αὐταὶ ἀκροάζονται τὴν διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας προσεκτικώτερον ἢ οἱ ἄνδρες. Ἐνθυμοῦνται καλῆτερον τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Δίδουν περισσοτέρην προσοχὴν εἰς τὰς παραγγέλιας τοῦ δικαστοῦ. Ἐπιρεάζονται ὀλιγώτερον ἀπὸ προσωπικὰ συμφέροντα καὶ ἀπὸ ἄλλας πλαγίας σκέψεις, καὶ ἐδείξαν ἀγνοτέραν εὐσυνειδησίαν διὰ τῆς τιμίας ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός των. Ποτὲ δὲν ἠκούσα μορφήν τινὰ, δυσάρεσκίαν, ἢ ἀνυποληψίαν προστριβείσαν εἰς αὐτάς, διότι ὑπηρέτησαν ὡς ἐνόρκοι: Ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶμαι

βεβαιότατος ὅτι εἰς πάσαν περίπτωσιν ἐπεσπύσαντο τὸ σέβας καὶ μεγαλητέραν ὑπόληψιν ἐκ μέρους τῆς κοινωρίας ἐν γένει συνεπεία τούτου. Μία ἄλλη οὐχ' ἦτον ἀξιόλογος ἠλλοίωσις ἐπῆλθεν ἐκ τῆς παρουσίας τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Δικαστηρίοις τῶν ἐνόρκων, τουτέστιν ἡσυχία, τάξις, καὶ εὐσημοσύνη ἐπεπόλασαν, καὶ σεμνοπρεπῆς καὶ κομψὴ συμπεριφορὰ ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν ἕκτοτε ἐτηρήθη ἐνώπιόν των. Οἱ θεαταὶ προσέρχονται πλέον συνεσταλμένοι καὶ καλῆτερον ἐνδεδυμένοι, μασσῶντες ὀλιγώτερον καπνὸφυλλον, καὶ πτύοντες σπινιώτερον. Κάθηνται ἡσυχώτεροι ἐπὶ τῶν ἐδωλίων των, περιπατοῦν προσεκτικώτερον ἀκροβατοῦντες σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διαλέγονται καὶ ψηφισίζουσι ὀλιγώτερον, καὶ ὑπὸ πίεσιν ἔποψιν ἢ αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου ἀνέλαθε σεμνοπρεπέστερον καὶ σπουδαιότερον χαρακτῆρα, ἐπωρελήθη δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐχερεστέραν ἐκπεραιώσιν τῶν ὑποθέσεων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεθέξεως τῶν γυναικῶν ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν νόμων θετικῶς ἀποδείκνυται εὐάρεστον καὶ εὐεργετικώτατον εἰς τε τὰ δικαστήρια καὶ εἰς τὸ δημόσιον ἐν γένει. Μοὶ φαίνεται δὲ ἰδίως κατάλληλον, ἐκείναι αἵτινες ὑποφέρουν πλειότερον ἐκ τῶν κακουργημάτων καὶ τῆς ἀκολασίας, νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κατάπαυσιν καὶ τιμωρίαν αὐτῶν.

Ἐπρελήθη περιπλέον ἡ Πολιτεία ἡμῶν ἐκ ταύτης τῆς νομοθεσίας καὶ ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν: καθότι ἠλλοιώθησαν αἱ σκηναὶ τῶν ἐκλογῶν καὶ τῆς ψηφοφορίας. Αἱ ἐκλογαὶ ἡμῶν πρότερον ἦσαν ἐποχὰι μέθης, ἀσωτίας, καὶ θορύβου, διαπληκτισμοῦ καὶ ἀταξίας: ἀλλ' ἀφ' οὗτο ἤρξαντο γυναῖκες νὰ ψηφοφορῶσιν, οἱ ἄρρενες φέρονται πρὸς αὐτάς περιποιητικοὶ καὶ μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πάντοτε ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Ἄν τύχη νὰ ἦνε πλῆθος συσσωρευμένον πλησίον τῆς κάλπης, ὅταν γυνὴ πλησιάζει, ἀμέσως ὀπισθοποροῦντες ἀνοίγουν δίοδον, καὶ ἵστανται σιωπηλοὶ καὶ εὐτακτοὶ ἐνῶ αὕτη ἐναποτίθησι τὸ ψηφιδέλιόν της καὶ

ἀποσύρεται. Ἄν δὲ τινες τῶν ἀνδρῶν συμβῆ νὰ ὦσι μεθυμένοι, δὲν διαμένουν εἰς θέσεις ἐνθα αἱ γυναῖκες θὰ τοὺς ἐβλεπον: οὔτε γίνονται τώρα παρ' ἡμῖν τόσον θορυβώδεις συζητήσεις, ὡς τὸ πρὶν ὀλόγυρα τῆς κάλπης, διότι ἄλλα πλησιάσῃ γυνὴ, τοιαῦται συζητήσεις παύουν. Πραγματικῶς ὀλίγοι ἄνθρωποι τώρα συναθροίζονται περὶ τὰς κάλπας, ὥστε ταραχαί, διαπληκτισμοὶ, κρεπάλη καὶ μέθη ἐξέλιπον ἐκείθεν ὀλοτελῶς. Ἄν δὲ τύχη νὰ μεθύσῃ τινὲς, ὅπερ συμβαίνει ἐνίοτε, οὗτοι διαμένουν εἰς τὰ καπηλεῖα, ἐκάστη πολιτικῇ μερὶς κατὰ μέρος, καὶ οὕτως ἐκλείπουν αἱ συγκρούσεις καὶ διαμάχαι, ἐνῶ οἱ πολῖται προσέρχονται εἰς τὰς κάλπας καὶ ψηφοφοροῦν ἡσυχῶς, ὡς ἂν ἀπῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο καθ' ἑαυτὸ εἶνε οὐ μικρὸν κέρδος διὰ τὴν ἡμετέραν Κοινωνίαν. Κατ' ἀρχὰς πολλαὶ γυναῖκες δὲν ἠθέλον νὰ ψηφοφορήσωσιν, ἀλλ' εἰς πάσαν νῆαν ἐκλογὴν προσῆρχοντο πλειότεραι ἢ πρὶν, ὥστε τώρα πολλὰ ὀλίγαι ἀμελοῦν τὴν ἐξάσκησιν τοῦ προνομίου των τούτου. Τινὲς ἀρνοῦνται νὰ ψηφοφορήσωσι διὰ τὸν λόγον ὅτι ψηφοφοροῦν οἱ σύζυγοί των, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουσα πώποτε ὅτι ὑπῆρξε διχόνοια οἰκογενειακῇ, ἢ σύγχυσις ἕνεκα τούτου. Τέλος πάντων ἐπιθυμῶ νὰ διαβεβαιώσω μὲ τὸν θετικώτερον καὶ πλέον ἐπίσημον τρόπον, ὅτι παρετήρησα πολλὰ πλεονεκτήματα καὶ ὠφελείας ὑπὲρ τοῦ δημοσίου προελθούσας ἐκ τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου εἰς τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶδον κανὲν κακὸν ἀποτέλεσμα ἢ βλάβην τινὰ προκύψασαν, ὡς ἐφοβοῦντο καὶ κατήγγελλον οἱ ἀντίπαλοι τοῦ μέτρου τούτου.»

Τοιαῦτα, φιλόμουσοι ἀκροαταί, εἶσι τὰ παρατηρηθέντα ἀποτελέσματα ἐλευθερίου ἀγωγῆς, καὶ τῆς ἰσονομίας τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἑσπερίοις. Τιμὴ οὖν καὶ δόξα ἀκέρατος ἀπόκειται εἰς τὸν μεγάλου Ἰδρυτῆν τοῦ ἡμετέρου Ζαπτείου, τοῦ προλαϊνόντος τὴν ὁδὸν ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ δι' Ἑλληνοπρεποῦς ἐκπαιδεύσεως τοῦ γυναικείου φύλου.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.

ΥΠΟ

Κ. Χ. ΜΕΤΑΞΑ.

Ἐπὶ τὴν γῆν—Μαργαρίται ἢ βρύα;—Θαυμάσιοι ἔρωτες.—Οἱ βλαστάνοντες πρίγκιπες—Τὸ μυστήριον τῆς παραγωγῆς.

Ἰπὸ τὰς πυκνοφύλλους τῶν δρυῶν θαλίαις ὑπάρχει τμήμα τοῦ ὅλου τῶν φυτῶν κόσμου, τὸ ὁποῖον ὡς ἀπαλὸς τάπης ἐπεκτείνεται προκαλῶν τὸν κεκμηκότα ὀδοιπόρον ν' ἀναπαυθῆ. Παχέα σμαράγδινα προσκέφαλα δέχονται φιλοξένως τὴν ἰδρωτὶ περιρρομένην κεφαλὴν αὐτοῦ ἐνῶ αὐρὰ ζεφύρου μετὰ φιλοπαιγμοσύνης ἀναχωρεῖ κρυφα εἰς τὸν σιγηλὸν ἐκείνον τόπον τοῦ ὁποῖου τὴν ἡμερίαν ἐλαφροὶ μελίσης βομβισμοὶ καὶ ὀξείαι Τετίγων λαλικαὶ ἀνησυχοῦσιν. Ἐκεῖ ἢ σκιά ἔστησε τὸν θρόνον αὐτῆς παρὰ τὸν ὁποῖον οἱ σμαράγδοι αὐτοφυῶς βλαστάνουσι ἐνῶ ὡς χρυσοῦ μαρμαργαρίται αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες διὰ τῆς θαλασσῆς τῶν δρυῶν φυλλάδος διερχόμεναι, ἀναπαύονται ἐπὶ τῆς δροσοσταγοῦς χλόης ὡς αἱ ψυχαὶ ἀμαρτωλῶν μετανοήσασαι.

Ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὰ ἐπὶ τὴν γῆν μικροσκοπικὰ φυτὰ καὶ δρέψωμεν ἐν αὐτῶν, βλέπομεν μικρογραφίαν μεγάλου δένδρου· εἰς τὸν κόσμον τῶν βρύων τὰ ἡμέτερα δένδρα θὰ φαίνονται ἡμῖν τὰ προτατακλυσμαῖα τεράστια φυτὰ.

Τὰ ἐπὶ τῆς γῆς φυτὰ οὔτε ἐντὸς αὐτῆς ριζοῦνται, οὔτε ὑπὲρ αὐτὴν θάλλουσιν, εἶναι οὔτως εἰπεῖν ἐπίγειοι, ἔρπουσαι ὑπάρξεις. ρίζας μεγάλας δὲν ἔχουσι, φύλλων μεγάλων στεροῦνται. Ἐὰν διὰ φεκοῦ παρατηρήσωμεν αὐτὰ βλέπομεν ὅτι ἐν ἐκάστῳ μικροσκοπικῷ στελέχει ἐπικάθηνται ἄπειροι σταγόνες δρόσου ὁμοίαι μαργαρίταις. Ἡ γῆ δικαιούται νὰ ὑπεραίρηται διὰ τὸν κόσμον τῶν φυτῶν καθότι ὁ κόσμος οὗτος καθιστᾷ αὐτὴν πολὺ ἀνωτέραν τῆς θαλάσσης. Τῆς θαλάσσης τὸ ἕδαφος καλύπτουσιν οἱ μαργαρίται καὶ τὰ κοράλλια ἐνῶ τῆς γῆς ἀένναος βρυώδης βλάστη-

σις καὶ σμαραγδῶδες πέπλοσ μαργαριτουόυραν-
τος.

Ἐν τῷ ἐπὶ τῆς γῆς φυτικῷ κόσμῳ ὑπάρ-
χουσι θαυμάσια ἄτινα διαφεύγουσιν ἐνίοτε
ὑμετέραν προσοχὴν· ἐὰν ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ
μέγα μικροσκόπιον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐξε-
τάσῃ τις λεπτομερῶς τὰ ἐν τῇ χλοερῇ βλα-
στῆται συμβαίνοντα, θὰ διήρχετο τὸ πλεῖ-
στον μέρος τῆς ζωῆς αὐτοῦ θαυμάζων αὐτά.

Τμήμα μόνον χλόης εἶναι ὡς ἰδιαιτέροσ
κόσμοσ.

Ἔρωτες, πάθη, ἐκδικήσεις, πόλεμοι, ταρα-
χὴ, κίνησις, τὰ πάντα ὑπάρχουσιν ἐκεῖ. Μι-
κροσκοπικὰ ζώῳρια, ὑπὸ τὰ βρῦα κρυπτόμε-
να ἐρωτύλωσ προσλέπουσιν ἄλληλα, δικαίωσ
δὲ θὰ ἐφαρμύζουσιν αὐτοῖσ τὸ τοῦ Λουκιανουῦ
*glarai τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶσ ἀνυ-
γραίνοντο*

Ἡ ἐπίγειοσ βλάστησις ἔχει ὠριμένην τὴν
ἐποχὴν τῶν ἐρώτων αὐτῆσ, καθ' ἣν ἀναπτυσ-
σόμενοι οἱ γαμβροί, πλησιάζουσιν τὰσ νύμφασ.
Ἐπὶ μῆνα ἐλόκληρον τοιαύτη χαρὰ καὶ εὐτυ-
χία βασιλεύει, ὥστε ἀδύνατον νὰ παραβληθῇ
πρὸσ αὐτὴν καὶ ἡ μεγαλοπρεπεστέρη ἡμῶν πα-
νήγυρις.

Ἡ ἐπίγειοσ βλάστησις ἔχει τοὺσ πρίγκηπασ
αὐτῆσ. οὗτοι εἶναι αἱ πτερίδες. Αἱ πτερίδες
λεπτομερῶσ ἐξεταζόμεναι εἶναι ὄντωσ θαυμά-
σιαι. Πότε βλαστάνουσιν καὶ δείκνυνται ἐν ὄλῃ
αὐτῶν τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ ἐφρόνιτε νὰ μᾶσ τὸ
εἶπῃ ὁ Ζαλακώστας:

Τώρα ποὺ χαμοκέρασα μοσχοβολᾶν στὴ φτέρη
ποὺ ἀνοίγει τ' ἔνθ' ἡ μυγαλιὰ
καὶ κρυφοσμίγουν τὰ πουλιὰ
καὶ παίζουν τέρι τέρι.

Χαιδέστερον τῆσ πτερίδοσ φύτον δὲ ὑπάρ-
χει. Ἔχει ἀποικίασ εἰς ὄλα τὰ κλίματα. Εἰς
τὰ ψυχρὰ εἶναι νάνο , εἰς τὰ εὐκράτα μετρία
τὸ ὕψοσ ἐνῶ πρὸσ τοὺσ τροπικοὺσ, ὕψικομοσ καὶ
ὕψικάρηνοσ ὡσ δένδρον· πανταχοῦ κοσμεῖται
ὑπὸ φύλλων χαριέντωσ πτιλωτῶν, σχηματι-
ζόντων ὁτὲ μὲν μεγαλοπρεπεῖσ πτυχᾶσ καὶ
σικιάδασ, ὁτὲ δὲ κυματισμοὺσ ἐλαφροὺσ θέλ-

γοντασ τὰ ὄμματα τοῦ παρατηρητοῦ. Τὸ θαυ-
μασιώτερον ὁμωσ εἶναι οὐχὶ εἰς τὸ αὐξάνε-
σθε αὐτῶν ἀλλ' εἰς τὸ πληθύνεσθε.

Ὅπισθεν τῶν φύλλων αὐτῶν μετ' ἀριστο-
τεχνικῆσ κανονικότητοσ ὑπάρχουσιν σώματα
ποικιλόχροα καλούμενα σπορίδια· ἐν τῶν σπο-
ριδίων τούτων εἶναι εἰς θάλαμοσ νυμφικόσ.
Αὐξάνουσιν, καθίστανται ἀδρότερα, ἀμαυρότερα
τὸ χρῶμα καθ' ὄλον τὸ ξηρὸν ἔαρ. Πρὸσ τὸ
φθινόπωρον τὰ σποριδιοφόρα φύλλα ξηραίνον-
ται καὶ καλύπτουσι τὴν γῆν. Ἔρχεται ἐποχὴ
καθ' ἣν ἡ φύσις θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν κόσμον
τῶν φυτῶν. Δεικνύουσα τὴν πρὸσ αὐτὰ στορ-
γὴν τῆσ, κλαίει καὶ δακρύει καθ' ἐκάστην
πρωῖαν ἐπ' αὐτῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ κυανόχρου θό-
λου βροχὴ ζωογόνοσ πίπτει. Τότε τὰ σπορί-
δια ἀναζωογονοῦνται καὶ καθίστανται ἀπ-
λώτερα, ὁ ἐξωτερικόσ αὐτῶν ὕμην διαρρήγνυ-
ται καὶ τότε ἀλληλοπαθῶσ, ὑπὸ τὸ ἀμυδρόν
τῶν δασῶν φῶσ, τελεῖται τὸ μυστήριον τῆσ
παραγωγῆσ. (ἔπειτα τὸ τέλος)

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ
Τοῦ Ταγματάρχου
ΣΕΡΠΑ ΠΙΝΤΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Κατὰ τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1876 ἡ Γεωργα-
φικὴ τῆσ Αἰθῶνοσ Ἑταιρία ἐζητεῖτο παρὰ
τῆσ Πορτογαλικῆσ Βουλῆσ τὴν ὑποστήριξιν ἐ-
πιστημονικῆσ ἀποστολῆσ, σκοπούσησ τὴν διε-
ρεύνησιν τῆσ ἀφρικανικῆσ ἡπείρου, ὅπου ἡ Πορ-
τογαλία ἐπαρῆκε τὸσαῦτα ἔχνη.

Διὰ νόμου δημοσιευθέντοσ τῇ 12 Ἀπριλίου
1877 ἐχρηγήετο τὸ ποσὸν τῶν Ἑκατὸν Ἑβδο-
μήκοντα χιλ. Δραχμῶν διὰ τὰσ δαπάνασ τοιοῦ-
του ταξιδίου ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ. Ἐπίσημοσ
δὲ γεωγραφικὴ ἐπιτροπὴ ἐπεφθέρισθη τὴν δια-
κανόνισιν πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῆσ ἀποστο-
λῆσ ταύτησ. Πλείστοι νέοι ἐπεδίωξαν τὴν τι-
μὴν τοῦ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τοιαύτην
διεξερεύνησιν, ἀλλ' ὁ ταγματάρχης τοῦ ἱππι-

κοῦ Σέρπα Πίντοσ ἐπέτυχε τῆσ ἐκλογῆσ μετὰ
δύο ἀξιωματικοῦν τοῦ πορτογαλικοῦ ναυτικοῦ,
ἦτοι τοῦ πλοίαρχου Βρίτου Καπέλλου καὶ τοῦ
ὑποπλοίαρχου Ίέσ.

Οἱ τρεῖσ διερευνηταὶ ἀναχωρήσαντεσ ἐκ
Βογκουίλησ τῇ 12 Νοεμβρίου τοῦ 1877 διηυ-
θύνθησαν κατ' ἀρχὰσ πρὸσ τὴν Νγκόλαν μιση-
βρινῶσ, κατόπιν δὲ τραπέντεσ πρὸσ τὰ βορειοα-
νατολικὰ ἐφθασαν εἰς Κακόندان τῇ 8 Ἰανουα-
ρίου. Τὴν 18 Μαΐου 1878, διὰ τῆσ Δόμβεσ καὶ
Κιτεγγκῆσ, ἀρίχθησαν εἰς Βιχῆ, ἀνατολικῶσ
τῆσ Βεγκουίλησ καὶ Κατουμβέλησ, ἐνθα ὁ ὑπο-
λοχαγὸσ Καμερῶν κατήλθεν εἰς τὴν παραλίαν
ἀφοῦ διεπέρασε τὴν ἡπείρον τῆσ Ἀφρικῆσ ἀπ'
ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν.

Φθάσαντεσ εἰς Βιχῆ, ὁ Σέρπα Πίντοσ, συνεπει-
τῶν ἀδειαιέλπτων ἰετῶν, προσεβλήθη ὑπὸ πυρε-
τοῦ σφοδροτάτου, ἕνεκα τοῦ ὁποίου οἱ συνοδοί-
ποροι τοῦ ἔκριναν ἐπάναγκεσ ὅπωσ ἐπανελθῆ εἰς
τὸ παράλιον· ὁ ἀτρόμητοσ ὁμωσ ταγματάρχης
διαρρήδην ἠρήθη νὰ συμμορφωθῇ πρὸσ τὴν
τοιαύτην συμβουλήν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρα-
μείνῃ ἐν Βιχῆ μεχρισοῦ ἀναλάβῃ ἀρκούσασ δυ-
νάμεισ πρὸσ ἐπανάληψιν τῆσ πορείασ του.

Τὰ ἐφόδια διηρέθησαν εἰς τρία ἴσα μερίδια,
καὶ διανεμήθησαν ἐκάστῳ τῶν μελῶν τῆσ ἀπο-
στολῆσ. Οἱ κύριοι Καπέλλοσ καὶ Ἰνένοσ κατηυ-
θύνθησαν ὁμοῦ πρὸσ τὰ βορειοανατολικὰ καὶ συ-
νεφώνησαν νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ζοῦμβον, ἐπὶ τῆσ
ἀριστερᾶσ ὄχθησ τοῦ Ζιμβέζε, πρὸσ συνάντησιν
τοῦ ἐταίρου των, ἂν ἡ κατάστασις τῆσ υγείασ
του ἤθελεν ἐπιτρέψῃ αὐτῷ βραδύτερον ν' ἀνα-
λάβῃ μόνοσ τὴν ὁδοπορίαν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀσθένεια ὑπεχώρησεν
ἐνώπιον τῆσ ἐνεργητικότητοσ τοῦ πάσχοντοσ,
ὅστισ σὺν τῇ ἀνακτήσει τῆσ υγείασ ἠσθάνθη ἐν
ἐαυτῷ ἀναγεννώμενον ζωηρότερον καὶ τὸν πόθον
τῶν ταξιδίων. Ἀτυχῶσ ὁμωσ κατὰ τὸ διάστη-
μα τῶν τριῶν ἐκεῖνων μηνῶν τῆσ παθήσεωσ
του, τὰ μέσα αὐτοῦ εἶχον σχεδὸν ἐξαντληθῆ·
δὲν ἐναπέμενον πλέον εἰμὴ μόνον ὑφάσματα,
οὐχὶ ὁμωσ καὶ ὑέλινά εἶδη, ἄτινά εἰσι τὸ μο-
ναδικὸν ἐν κυκλοφορίᾳ νόμισμα κατὰ τὴν ἀ-

φρικανικὴν ἡπείρον· τὸ τοιοῦτο δ' ὑπενέφαινε
τὸ ἀδύνατον παντοῦσ σχεδίου ἀναχωρήσεωσ.

Ἀναντηρήτωσ ἡ πορτογαλικὴ κυβέρνατις
ἦν διατεθειμένη νὰ παράσχη τὴν ἀρωγὴν τῆσ
τῷ ταγματάρχῃ ἀλλ' ὅπωσ αἱ προμήθειαι ἀπο-
σταλῶσιν εἰς Βεγκουίλην, καὶ ἐκεῖθεν φθάσωσιν
εἰς Βιχῆ, θὰ ὑπεχρεῦτο ν' ἀναμείνῃ εἰσέτι τέσ-
σαρασ τοῦλάχιστον μῆνασ, καὶ ὁ Σέρπα Πίντοσ
δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοσοῦτον μακρο-
χρόνιον ἀπραξίαν.

Ἀνεμνήσθη τότε ὅτι ἦν δεξιὸσ θηρευτῆσ· εἰ
δὲ καὶ ἐστειρεῖτο ἐμπροσθεν τῶν ὄπλων ὁμωσ
καὶ αἱ πυριτοβολαὶ ὑπῆρχον ἀπεναντίας παρ-
αὐτῷ ἄφθονοι. Ὅθεν ληφθεῖσαι ἅπασ τῆσ τοι-
αύτησ ἠρωϊκῆσ μάλλον ἢ φρονίμου ἀποφάσεωσ,
ὁ ταγματάρχης διοργάνωσε τὴν ἐκστρατείαν
του. Συνέκειτο δ' αὐτῇ ἐξ ἐκατὸν πενήκοντα
μαύρων, λογιζομένων ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ τῶν
τε γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν. Ἀλλ' οἴμοι! ἐκ
τῶν ἐκατὸν πενήκοντα τούτων, δεκατρεῖσ μὲν
ἐγκατέλειπον τὸν ἀρχηγόν τῆσ ἐκστρατείας κα-
τὰ τὴν ὁδοπορίαν, ἐπτὰ δὲ μόνον ἐπανῆλθον
εἰς τὴν ἀκτὴν, τῶν λοιπῶν πάντων τελευτη-
σάντων καθ' ὁδόν, θυμάτων ἀσθενειῶν, (θηρίων
καὶ ἀγρίων λαῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὑπε-
χρεῦντο νὰ διέρχωνται.

Ὁ ταγματάρχης διηυθύνθη πρὸσ ἀνατολάσ
ἐπιθυμῶν νὰ ἐπισκερθῇ τοσοῦτω μᾶλλον τὰσ
χώρασ ἐκεῖνασ, καθόστον μέχρι τοῦδε οὐδεὶσ λευ-
κόσ ἐπάτησεν αὐτάσ, καὶ κατὰ τὰσ δοθείσασ
αὐτῷ παρὰ τῶν κατοίκων τῆσ Βιχῆ πληροφορίας,
μεγάλοι ἔμποροι καὶ μεγάλοι ἐπίσησ ταξιδιω-
ται παρεῖχον ἐλπίδασ ὅτι αὐταὶ ἦσαν φύσεωσ
ἐπιδεκτικῆσ εὐρωπαϊκοῦ ἀποικισμοῦ.

Ἐκ Βιχῆ ἀναχωρῶν ἐσπούδασεν εἰδικῶσ τὰσ
πηγάσ τῶν παταμῶν, καὶ παρετήρησε τὸ πα-
ράδοξον ὅτι οὗτοι ἄρχονται σχεδὸν πάντεσ ἀπὸ
τῆσ γραμμῆσ τῆσ διεπομένησ ὑπὸ τῆσ 12 νο-
τίου πλάτου. Ὁ μεῖζων ἀριθμὸσ τοῦ ροῦ τῶν
ὕδατων, ἰδίωσ τῶν τῆσ νοτίου Ἀφρικῆσ, κατάρ-
χεται ἀπὸ τῆσ γραμμῆσ ταύτησ.

Ἐν ταῖσ χώραισ ἐκεῖνασ ὑπάρχουσιν πολυά-
ριθμοι οἱ Λέοντεσ καὶ αἱ λεοπαρδάλεισ· ἡ ἀ-

φθονία τῶν ὑδάτων καὶ τὸ πρόσφορον τῶν καταφυγίων κατέστησε, διὰ τὰ θηρία ταῦτα, τὴν χώραν ἀληθῆ τύπον πανθαΐσας. Ὁ Σέρπα Πίντος ἔσχεν αὐτὸς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὰ μεγάλα θηρία τῆς Ἀφρικῆς τὴν ἀκρίθειαν καὶ τὴν δύναμιν τῶν εὐρωπαϊκῶν πυροβόλων ὄπλων.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ θηρευτῆς ἀναχωρήσας μόνος, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀπεμακρύνθη ἐφ' ἱκκόνον ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, ὅπως παρὰ τὰς ἄκρας παρθένου δάσους ἀναμείνῃ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἀντιλοπῶν, ὑπολογίζων ἐπὶ τοῦ φόνου ἐνὸς ἢ δύο τῶν χαριέντων τούτων ζώων, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πείνης τῶν ὀπαδῶν του. Ἐτοκοθετήθη λοιπὸν ἐν ἐνέδρᾳ ὀπισθεν δένδρου λίαν παρεμφεροῦς τῷ κριμιοφόρῳ *Καουτσουκ*, παχεῖα δὲ σωρεῖα ὑψηλῶν χόρτων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκαθέσθη, καθίστα αὐτὸν ὀλοσχερῶς ἀόρατον.

Ἡ σιγὴ τοῦ δάσους διεκόπτετο μόνον ὑπὸ τοῦ κοασμοῦ τῶν βατράχων, τοῦ κρότου τῶν νυκτερινῶν πετηνῶν, ἅτινα ἤρχιζαν ἐξερχόμενα, καὶ ἐκ τῶν ὀξειῶν κραυγῶν τῶν τερατωδῶν ἐκείνων νυκτερίδων, αἵτινες εἰς μόνον τὰ κλίματα τῶν τροπικῶν ἀπαντῶνται.

Αἴφνης κρότος θλωμένων κλάδων ἀκουσθεὶς εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπέστασιν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, ἐλκύει τὴν προσοχὴν του· ἔσεται βεβιαίως ἢ ἐπιθυμητῆ ἄγρα. Ὁ ταγματάρχης στρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ συναντᾶται ἀντιμέτωπος μετὰ κολοσσιαίας λεοπαρδάλεως, ἥτις ἐξερχομένη τῶν πυκνοτήτων τοῦ δάσους, ἔσται ἐν ἀκαρεῖ ὀσφρανθεῖσα ἀναμφιβόλως τὴν παρουσίαν ἐχθροῦ.

Ὁ θηρευτῆς, ὅστις ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ἐξαισίου εὐθυβολίας καρδίαν, ἀνεγείρει τὸ ὄπλον καὶ σκοπεύει ἐν μέσῳ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀντίπαλον. Ἡ βολὴ ἐκπυροσκοπεῖται, τὸ δὲ θηρίον ἀναπηδῆσαν διὰ φοβεροῦ ἄλματος καταπίπτει αὐθις βαρὺ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπως μὴ ἀνεγερθῆ πλέον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οἱ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Πίντου μαῦροι δὲν ἐγεύθησαν βεβιαίως κρέας ἀν-

τιλόπης, ἀλλ' ἐφιλοδωρήθησαν διὰ σαρκὸς λεοπαρδάλεως, τὴν ὑποίαν ἀνωμολόγησαν ἐπίσης ἐξαιρετον. Τὸ ἐπ' αὐτῷ ὁ περιγητῆς δὲ, ἠθιάνθη τὸν πειρασμὸν τοῦ ν' ἀπογευθῆ τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου ἐδέσματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπεξήρανε ἐπιμελῶς τὸ δέρμα τοῦ θηρίου, ὅπερ κατόπιν προσέθετο τῇ λεοντῇ, ἣν μέχρι τοῦδε ἐκέκτητο ὡς μόνον κλινοστρωμνὴν καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν μακρὰν περιουσίαν.

G. M. K.

**Ο ΜΕΧΜΕΤ ΑΛΗΣ
ΚΑΙ Ο ΣΕΙΧΗΣ. (*)**

Ὁ ἀναμορφωτῆς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ-Ἀλῆς περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, καὶ ποθῶν νὰ εἰσάξῃ αὐτὸν ἐν τῷ ἀρτιγενεῖ αὐτοῦ Κράτει, προσεῖλκυσε πάντας τοὺς ξένους πρὸς ἀποικισμὸν, ἀνευ διακρίσεως ὀρθησκύματος ἢ ἐθνικότητος, παρέχωι αὐτοῖς τὰ μέσα ἡλικῆς εὐημερίας καὶ διάφορα ἐξαιρετικὰ προνόμια. Τὸν ὀσημέραι αὐξοῦντε τῶν ξένων πληθυσμὸν, μάλιστα δὲ τῶν ἀπίστων, ὡς καὶ τὴν διὰ τῶν προνομίων παρεχομένην αὐτοῖς κοινωνικὴν ὑπεροχὴν, οἱ ἐγγχώριοι μετὰ λίαν δυσμενοῦς ἔβλεπον ὄμματος, καὶ ὑπεγόγγυζον διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ἡγεμόνος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὀλιγωρίαν.

Τὴν δυσἀρέσκειαν ταύτην τῶν ὑπὲρ τὸ δέον τότε μισοξένων ἰθαγενῶν ἐκμεταλλεόμενος φανατικὸς τι θεόπνευστος, ἐκ τῶν ἱεροφαντῶν Σείχων, ἤρξατο διαδίδων εἰς τὰ πλήθη ὅτι ὤρθη αὐτῷ κατ' ὄναρ ὁ Προφήτης, ἐντέλλων ὅπως ληρθῆ πρόνοια καὶ ἐξαισιθυσίαν ἀπὸ τῆς μου-

(*) Τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένη ἐφημερίδι «Προμηθεὺς» ὑπ' ἀρ. 127 κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1870.

σουλμανικῆς γῆς οἱ συσσωρευόμενοι ἄπιστοι, πρὸς καταφανῆ βλάβην τῶν ἀληθῶν πιστῶν. Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητος τοῦ Σείχου ἀφ' ἐ-ὸς καὶ ἡ κοινὴ κατὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν καταφορά ἀφ' ἐτέρου, ἐκορύφωσαν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ τῶν ἐγγχωρίων μίσος, ὥστε ἤρξαντο συνεννοούμενοι περὶ τῆς ταχυτέρας ἀπαλλαγῆς, ἥτις ἔμελλε ν' ἀποβῆ πράγματι φοικώδης, καθότι εἶχον ἤδη ἀπαρτίσει πολυάριθμον συνομοσίαν, ἥ φυσικῶς προέστατο ὁ ὀνειρώδης Σείχης. Εὐτυχῶς ὅμως λαβὼν ἐγκαίρως γινῶσιν τῶν τεκταινομένων καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ ἔμφρων Μεχμέτ-Ἀλῆς, μετεκαλέσατο ὀμέσως αὐτὸν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Ἀκρόπόλεως Κεῖρου ἀνακτόρῳ, ἀνευ ὀδεμιάς ἀπειλῆς ἢ βίας, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ γνωρίσῃ δῆθεν ἐκ τοῦ σύγγενος τοιοῦτον σοφὸν καὶ ἄγιον ἄνδρα, καὶ ὅπως συμβουλευθῆ αὐτὸν ἐπὶ δυσχερῶν τινῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους. Ὁ Σείχης ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἡγεμονικὴν πρόσκλησιν, μὴ ὑποπτευόμενος τὸ παράπαν ὅτι ἦσαν ἤδη γνωστὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐξυραίνόμενα. Κατὰ τὴν ἐκείσε δ' ἀειξίν του ἔτυχεν εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς, προσκληθεὶς νὰ καθήτῃ παρὰ τῷ Ἀντιβασιλεῖ, ὅστις συνδιελέχθη ἐφ' ἱκκνόν μετ' αὐτοῦ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ ὅτε ἀνήγγειλαν τὸ γέσμα, τὸν προτεκάλεσε νὰ συγγεματίσῃσι. Περαιτωθέντος δὲ τοῦ γεύματος ἀπεσύρθη ὁ ἡγεμὸν κατὰ τὸ τῶν θεσμῶν κλιμάτων ἔθος, ὅπως ἀναπαυθῆ διατάσων νὰ παραχωρηθῆ ἐπίσης κοιτῶν ἀναπαύσεως διὰ τὰς ὄρας τοῦ καύσωνος εἰς τὸν ἄγιον Σείχην.

Μετὰ ἡρεμὸν ὕπνον ἐξεγερθεὶς ὁ Πασσᾶς, διέταξε κρύφα τὸν ἐξ ἀπορρήτων του ν' ἀναμίξῃ ἰσχυρὸν δηλητήριον ἐν τῇ τοῦ καφῆ κύμβῃ τοῦ θεοπνεύστου, καὶ κατόπιν εἰσῆλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς ὑποδοχῆς αἰθούσῃ, ἔνθα εὗρεν ἀναμένοντα τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Προφήτου. Ἀφ' οὗ δὲ προσεφέρθη ἀμφοτέροις ὁ στερεότυπος καφῆς, πρῶτος λῦσαν τὴν ἀνατολικὴν σιωπὴν ἤρξατο ὁ μεχμέτ-Ἀλῆς λέγων :

— Δὲν μοι λέγεις ἄγχι ἄνθρωπε, κατὰ τὸν

μεσημερινόν σου ὕπνον μήπως καὶ σοὶ ἔσται-λε πάλιν κανὲν θεῖον ὀνειρον ὁ μέγας Προφήτης.

— Ὅχι δυστυχῶς, αὐθέντα, διότι αἱ τοιαῦται ἐξαιρετικαὶ χάριτες δὲν ἀπονέμονται καθ' ἐκάστην.

— Ἐγὼ ὅμως πρὸ ὀλίγου εἶδον ὀνειρον, ὀυτινος ἢ ἀνάμνησις μόνη μοι προξενεῖ εἰγος! Εἶδον τὸν Προφήτην ἐμφανιζόμενον ἐν ὀλη αὐτοῦ τῇ αἴγλῃ καὶ δόξῃ...

— Προσκυνημένον εἶν τὸ ὀνομά του, προσεῖπεν ὁ Σείχης.

— Ἐσθη λοιπὸν ἐνώπιόν μου, καὶ διὰ τοῦ μεγαλοπροετοῦ καὶ θεοῦ ὕρους του μοὶ εἶπε τὰ ἀκόλουθα: Πιστόν μου τέκνον! ὕπεδέχθης σῆμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου τὸν ἄριστον τοῦ Ἰσλάμ, τὸν ὀποῖον πολὺ ἐπιθυμῶ, ἔνεκα τῆς σοφίας καὶ τῶν ἀρετῶν του, νὰ ἔχω παρ' ἐμοῦ. Ἐπιφορτίζω ὀθεν σὲ νὰ μοὶ τὸν ἀποστείλῃς, καὶ τὸν ἀναμένω μ' ἀνοικτάς ἀγκάλας, ὅπως νῶ ἀποδώσω τὰς ὀφειλομένας ἀμοιβὰς διὰ τὰς ὕπερ τῶν πιστῶν μου διηνεκῶς προσπαθείας του. Ἐτοιμάσθητι λοιπὸν, πάτερ, διότι σῆμερον ἀποδημεῖς εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ Σείχης ἦν ὀχρότατος ἐκ τε τοῦ φόβου καὶ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ δραστικοῦ δηλητηρίου, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἔκοψε τὸ νῆμα τῶν ἡμερῶν του, καὶ ἀπήλλαξεν οὕτω τὸν μὲν ἔμφρονα ἡγεμόνα τὸν τοῦ μισαλλοδόξου Σείχου ραδισουργίαν, τοὺς δὲ ξένους ἅπαντας ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης σπάθης τοῦ Δαμοκλέους.

Τὸ πλήθος παρεδέχθη τὸ θαῦμα ἀσυζήτηται, χωρὶς ποσῶς νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῶν μέσων τῆς πραγματοποιήσεώς του.

G. M. K.

ΤΟ ΠΤΕΡΝΙΣΜΑ.

Ἰπάρχει, ὡς γνωστὸν, ἔθιμον, νὰ εὐχεται τις τοὺς ὀσους πτερνίζονται.

Ἐκ συγγράμματος τοῦ σοφοῦ Ἀγγλοῦ Tylor ἐρανιζόμεθα τὰ ἐξῆς ἀφορῶντα εἰς τὸ ἔθιμον τοῦτο. Οἱ Ζουλοῦ, πιστεύουσιν, ὅτι τὰ

πνεύματα ἵπτανται περίξ αὐτῶν, πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν αὐτῶν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ ὅτι τὰ πνεύματα εἰσερχόμενα ἐντὸς αὐτῶν μεταβάλλονται εἰς ἀσθενείας. Κατὰ τὸν Καλαγουαίη εἰς Ζουλοῦ ἐπτερνίσθη: Τώρα, εἶπε, τὸ πνεῦμα εἰσῆλθεν ἐν ἐμοί.

Ὁ Πίνκερτον, λέγει, ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἐν Γουϊνέα, ὁσάκις τις ἐπτερνίζετο, πάντες οἱ παρακαθήμενοι, ἐκλινον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπευθύνοντες πᾶν εἶδος εὐχῆς πρὸς αὐτόν.

Κατὰ τὸν Βούρτεν, οἱ μαύροι τοῦ Καλαθάρ, ἀπ' ἐναντίας ἐθεώρουν μισητὸν ἐκεῖνον ὅστις ἐπτερνίζετο, τὸν ἐξελάμβανον δὲ ὡς κακοποιόν.

Ὁ Ἀριστοτέλης, λέγει, ὅτι ὁ λαὸς ἐθεώρει τὸ πτέρνισμα ὡς πράξιν θεῶν:

Κατὰ τὸν Γουώρδ, οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὸν πτερνιζόμενον λέγουσι: Ζωή! — Μεθ' ὑμῶν τοῖς ἀπαντᾷ ὁ πτερνιζόμενος.

— Τομπίμ Σαγίμ—καλὴ ζωὴ λέγουσιν οἱ Ἑβραῖοι.

— Δόξα τῷ θεῷ—λέγουσιν οἱ Μουσουλμάνοι.

— Woes hoel—Ἰγυαίνοις— ἔλεγον κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τουθ' ὅπερ καὶ παρ' ἡμῖν ἔθισται.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο Δ'.

Ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Μητσάκη, προξένου ἐν Σουέζ, λίαν ἐνδιαφέρουσα πραγματεία περὶ τῆς εἰς Αἰθιοπίαν περιηγήσεως του κατὰ τὸ 1879. Ἐξ αὐτῆς ἀποσπῶμεν τὰ κατὰ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀβυσσινίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἔχει ἡλικίαν 42—45 ἐτῶν εἶναι ὑψηλὸς μᾶλλον τὸ ἀνάστημα. Ἔχει κεφαλὴν ὠριαστέην, ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, εὐκινήτους, ἐκφραστικούς, στρέφει δὲ ἀλλαχοῦ τὰ βλέμματά του ὁσάκις θελήσει τις νὰ παρατηρήσῃ αὐτόν. Διὰ τοῦ βλέμματός ἐξετά-

ζει τὸν εἰς αὐτὸν παρουσιαζόμενον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ φαίνεται ὁμιλῶν ἀδιαφόρως. Εἶναι σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς καὶ οὐδέποτε προδίδει τί διανοεῖται. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι κανονικόν, ἔχει ῥίνα λεπτὴν καὶ χεῖλη λεπτὰ. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του εἶναι γαλκόχρουν, τρέφει μικρὸν γένειον καὶ λεπτόν μύστακα. Προτομὴν προσώπου ἔχει ἑλληνικὴν, μέτωπον προέχον, ὅπερ ἐλέγχει ἀνθρώπων μεγάλῃ κρίσεως. Κτενίζει τὴν κόμην του ἐπιμελέστατα ἵως ὅλοι οἱ συμπατριῶται του, φέρει πρὸς τὰ δεξιὰ καρφίδα ἐν εἶδει στέμματος χρυσοῦ. Εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἵππέων καὶ λογιστῶν καὶ φημιζεται διὰ τὴν ἡρωϊκὴν του ἀνδρείαν καὶ στρατηγικὴν ἰκανότητα. Εἶναι ἡγεμὼν τίμιος, δίκαιος, εὐσπλαγχνος, ἀμνηστικός, ἐλεήμων, συγχωρῶν τοὺς προσωπικοὺς ἐχθροὺς του· δὲν ἀγαπᾷ τὰ χρήματα καὶ ἀποστρέφεται τὰς ἀρπαγὰς. Τὰς ὥρας τῆς ἀργίας του διέρχεται ἀναγινώσκων τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ, τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ ἀποστηθίζων ἱστορικὰ συγγράμματα. Εἶναι ἐκ τῶν λογίων τοῦ ἔθνους του, πρᾶγμα ἀσύνθητος ἐν Αἰθιοπία δι' ἡγεμόνας, ἢ μεγιστᾶνας, καθότι καὶ ὁ ἀγράμματος δύναται νὰ προαχθῇ εἰς στρατηγὸν καὶ στατάρχην. Διάγει βίον ἀσκήτου ἡγεμόνος, ἀπὸ δὲ ἐνδεκαετίας, ὅτε ἀπεβίωσεν ἡ σύζυγός του, οὐ μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κλήρου καὶ τῶν μεγιστάνων, ὅπως συνάψῃ δεύτερον γάμον, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθῃ γυνὴ εἰς τὰ βασιλικὰ δώματα, ἐκτὸς τῶν στενῶν συγγενῶν του καὶ αὐτῶν ἐν ἐπισήμοις ἐροταῖς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν του. Μισεῖ τοὺς ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀκολασίᾳ ζῶντας, δι' ὃ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ζῶσι μετὰ σεμνότητος. Ἔχει υἱὸν δεκατριετῆ ἐκ τῆς ἀποβιώσασθαι συζύγου του ὀνόματι Ρὰς Ἀρεὰ Σελασί, ὃν ὑπεραγαπᾷ καὶ ὅστις ὁμοιάζει αὐτῷ καταπληκτικῶς. Μετὰ περιεργείας ἐξετάζει τὰς μηχανὰς, καὶ τὰ μηχανήματα. Ὅσάκις εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ πράξῃ ἀγαθόν, τὸ πράττει μετ' εὐχαριστήσεως. Παρευρεθεὶς ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον,

ὅπερ συνεδριάζει πάντοτε ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρυεδρεύεται, εἶδον δικαζόμενον ὑπαξιωματικὸν ἐπὶ ἀπελευθερώσει φυλακισμένων. Ἀποδειχθείσης τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, κατεδίχασεν αὐτὸν εἰς 40 ραβδισμούς. Ρίψαντες δὲ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν χαμαὶ ἤρξαντο ἀμέσως τῆς ἐκτελέσεως. Ἐγὼ καθήμενος εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀναστάς ἐξήτησα χάριν ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, ἀλλ' ὁ διερμηνεύς μου, ὁ ἀγαθὸς Γεννάδιος, δὲν ἐτόλμησε νὰ διερμηνεύσῃ τὴν αἴτησίν μου. Ὁ νοημονέστατος καὶ εὐσπλαγχνος ἡγεμὼν ἐνόησε τί ἐζήτηον καὶ ἀμέσως διέταξε καὶ ἔπαυσαν οἱ ραβδισμοί, ὧν μόνον τρεῖς εἶχε ὑποστῆ. Ἡ πρᾶξις μου ἐξέπληξε τὸ περιετῶς πλῆθος, ὅπερ μεγάλως πύχρισθη βλέπον τὸν ἡγεμόνα ἀπομένοντα χάριν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μεταβὰς παρὰ τῷ αὐτοκράτῳ πρὸς ἐπίσκεψιν, ἔκρινα πρέπον νὰ ἐκφράσω αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας μου ὅτι, εἰσακούσας τῆς αἰτήσεώς μου ἀπῆλλαξε τῆς ποινῆς τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον ὑπαξιωματικόν. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ μοὶ ἀπήντησε μειλίχῃ τῇ φωνῇ διὰ τῶν ἐξῆς ἀξιωματικῶν λόγων καὶ τοῦ μᾶλλον πεπολιτισμένου εὐρωπαϊοῦ ἡγεμόνος ἀνταξίων: «Ἐπιθύμουν νὰ σὲ ἴδω ἵνα σὲ εὐχαριστήσω ὅτι ἐγένεσο ἀφορμὴ νὰ πράξω τὸ ἀγαθὸν καὶ ν' ἀπαλλάξω τῆς ποινῆς ἐν τῶν τέκνων μου, διότι πάντες οἱ Αἰθίοπες εἰσὶ τέκνα μου. Εἶμαι τεταγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ βασιλεὺς καὶ ὀφείλω νὰ ἐφαρμόζω τὸν νόμον· ὡς ἀνθρώπος δυνατὸν νὰ σφάλλω κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι δὲν τὸ πράττω ἐκ προθέσεως· διὰ τοῦτα ὁσάκις εὐρίσκω εὐκαιρίαν ν' ἀπονέμω χάριν λογίζομαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐτυχής».

Εἶναι φιλέλληνας καὶ ἐκφράζεται μετὰ σεβασμοῦ περὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου· ὁμολογεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν Αἰθιοπῶν ὅτι παρ' αὐτῶν ἐδιδάχθησαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς σοφοὺς καὶ ἀληθεῖς χριστιανούς. Ἀναφέρει τὸ γένος αὐτοῦ εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον· μετὰ δὲ τῶν οἰκείων καὶ

τῶν στρατηγῶν του καυχᾶται ὅτι ἔχει αἷμα ἑλληνικὸν εἰς τὰς φλέβας. Εἶχον ἀκούσει τοῦτο παρὰ πολλῶν ἐπιστῆμων Αἰθιοπῶν κατὰ τὴν ἐξ Ἀδόβας εἰς Tebra Tabor, ἐθα τὸ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως, μεταβάσιν μου, ἀλλὰ δὲν εἶχον δώσει προσοχὴν· ἐγίνωσκον ὅτι ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ χώρα ὑπῆρχον ἄλλοτε ἑλληνικαὶ ἀποικίαι καὶ ὅτι ἐν Αἰθιοπία ἐπεκράτησέ ποτε ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

— Ἡμέραν τινὰ ἐν Tebra Tabor ἐν ᾧ συνδιελεγόμην μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος περὶ διαφόρων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἀντικειμένων, μετ' ἠρώτησεν ἂν σώζονται ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἀπήντησα ὅτι μετὰ τὸν ἡρωϊκὸν τοῦ Παλαιολόγου θάνατον καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πολλοὶ δοῦκες καὶ πρίγκιπες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, διεσπάρησαν εἰς διάφορα τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς μέρη, καὶ ὅτι κατὰ τινὰ παράδοσιν τούτων τις κατέφυγεν εἰς Αἰθιοπίαν. «Μάλιστα, —εἶπεν ὁ βασιλεὺς διακόψας με μετ' ἐκτάκτου καὶ ἀσυνήθους ζωρότητος καὶ ὀφθαλμῶν ἐκ χαρᾶς σπινθηροβολούντων, πρᾶγμα ὅπερ τότε πρῶτον παρετήρησα ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ προσώπου, — μάλιστα καὶ τὰ βιβλία μας ἀναφέρουσι τοῦτο καὶ ὅτι ἐνυμφεῦθη ἡγεμονίδα ἐξ Agama· χαίρω ὅτι τὰ βιβλία σας συμφωνοῦσι πρὸς τὰ ἰδικά μας». Εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρισταμένους στρατηγούς του· «βλέπετε, εἶπε, μεθ' ὑπερφανείας καὶ χάριτος, ὅτι ἐκεῖνον ὅπερ σὰς λέγω εἶναι ἀληθές. Τὸ ἀναφέρουσι καὶ τὰ βιβλία τῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων». Ἄλλην τινὰ ἡμέραν ὁ ἐκ μητρὸς θεοῦ τοῦ βασιλέως Ρὰς Ἀρέας, γέρον ὀδοηκοντούτης, μοὶ εἶπεν: «Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω νὰ ἀποθάνω εἰς τὰ μέρη σας, εἰς τὴν Κων]νούπολιν, τὰς Ἀθήνας ἢ τὰ Ἱεροσόλυμα, διότι καὶ ἐγὼ κατάγομαι ἐκεῖθεν». Τῷ ἀπήντησα ὅτι, παρατηρῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, βλέπω ὅτι ὁμοιάζει πρὸς Ἑλληνας. «Ἐγὼ εἶμαι γέρον ὑπέλαβεν ὁ Ρὰς, ἐὰν ὑπάγῃς ὁμῶς εἰς τὴν πατρίδα μου Agama θὰ ἰδῇς ὠραίους καὶ λευκοὺς

άνδρας και ώραιάς και λευκάς γυναίκας, ώς ύμᾶς τοὺς Ἕλληνας.»

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝ
ΙΕΡΣΕΗ ΜΑΧΗΣ.

(Ἐκ τῆς Γραφικῆς.)

Αἱ νῆσοι τοῦ πορθμοῦ τῆς Μάγχης, εἰ και κατέχονται ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στέμματος ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς Νορμανδικῆς κατακτήσεως ἀνήκουσι προφανῶς τῇ Γαλλίᾳ, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς γεωγραφίας (καθὸ κείμενοι πρὸς τὰ δυτικά παράλια τῆς Νορμανδίας) και ἔνεκα πιθανόν τοῦ λόγου τούτου οἱ Γάλλοι προσεπάθησαν κατὰ διαφόρους περιστάσεις νὰ κατάρχωσι βιαίως αὐτάς. Ἐν ταῖς προσπάθειαις των δὲ ταύταις δὲν ἐνεθαρρύνθησαν κατ' οὐδένα τρόπον παρὰ τῶν κατοίκων, οἵτινες, εἰ και ἡ ἐγγύριος αὐτῶν γλῶσσα εἶναι διάλεκτός τις τῆς γαλλικῆς Νορμανδίας, διετέλεσαν πάντοτε στενωῶς προσηλωμένοι εἰς τὴν μετὰ τῆς Ἀγγλίας ἔνωσιν των.

Ἡ ὑστάτη και μᾶλλον ἀξιοσημείωτος τῶν ἀποπειρῶν τούτων ἐγένετο περὶ τὰ τέλη τοῦ 1780, ὅποτε ἡ Ἀγγλία ἦν ἐπισηχολημένη ἐν τῷ ἀτυχεῖ ἄμα και ἀδόξῳ ἀγῶνι κατὰ τῶν ἐπαναστάντων Ἀμερικανῶν ἀποικιστῶν, και ὅτε ἡ Γαλλία, ἦττον μὲν ἐξ ἔρωτος πρὸς ἐκείνους, μᾶλλον δ' ἐξ ἔχθρας πρὸς τοὺς Ἀγγλους, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν.

Ὁ Βαρὼν Ρουλλεκούρ ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος ἥρω· τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ὁποίας τῷ εἶχε δοθῆ ἡ ὑπόσχεσις τῆς μελλούσης διοικήσεως τῆς νήσου. Ἐκαιροφυλάκτει ὅθεν ἐν Γραμβίλλῃ, ἐπὶ τῆς Νορμανδικῆς ἀκτῆς, και μετὰ μίαν ἡ και πλείους ἀτελεσφόρους ἀποπείρας κατώρθωσεν, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν προδότου ἐξ Ἱερσέης πρωράτου, νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ Κόλπῳ Λαρόκ τῇ 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1781. Ἀλλ' ἔτι και τότε, ἐκ τῆς συναπαγομένης δυνάμεως τῶν 1200 ἀνδρῶν, 200 μὲν (περιλαμβανομένων τῶν τε τυμπα-

νιστῶν και πυροβολιστῶν του) ἐπίνγησαν, 300 δὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσαρράξωσιν εἰς τὴν παραλίαν, ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς παλιρροίας. Οἱ πορθηταὶ κατέλαβον μικρὸν ἀνυπεράσπιστον φρούριον, ἀφέντες δὲ τινὰς ἄνδρας πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ, ἐτράπησαν ἐπὶ τὴν Σαιντ Ἑλιέ.

Ἦδη ἀρχεται τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τῆς ἀφηγήσεως μέρος. Ὁ βρεταννὸς Τοποτηρητῆς, ταγματάρχης Μωῦτῆς Κόρβετ προσνήθη μετὰ μοναδικῆς μικροψυχίας, και εἰς ἀπάντησιν τῆς ὀριστικῆς περὶ παραδόσεως προσκλήσεως τοῦ Ρουλλεκούρ, συνεθηκολόγησεν. Ἄν δὲ και οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν ἐπίσης ὡς ἐκεῖνος λιπόψυχοι, ἡ νῆσος τῆς Ἱερσέης ἤθελεν ἤδη ἀνήκει εἰς τὰς Γαλλικὰς κτήσεις. Ἀλλ' ὁ ταγματάρχης Πήαρσον τοῦ 95 τάγματος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς τοῦ Διοικητοῦ διαταγὰς, και ἐδήλωσε τὴν περὶ προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ πρόθεσιν του.

Πλήρεις λεπτομέρειαι τοῦ ἐπισυμβάντος ἀπέλιπδος ἀγῶνος ἀπαντῶνται ἐν παντὶ Ὁδηγῷ τῆς Ἱερσέης. Περιορίζομεθα δ' ἐνταῦθα νὰ εἰπῶμεν μόνον ὅτι ὁ ἀνδρείος ταγματάρχης Πήαρσον (ὅστις ἦγεν ἡλικίαν μόλις εἴκοσι και πεσσάρων ἐτῶν) ἔπεσεν εἰς τὴν Βασιλικὴν Πλατείαν πληγῆς θανασίμως ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς μάχης. Μὲν ἐν τούτοις τὴν ἀπώλειαν ταύτην, οἱ Γάλλοι ὀλοσχερῶς ἠττήθησαν, πολλῶν μὲν ἐξ αὐτῶν φονευθέντων, ἐν οἷς και ὁ Ρουλλεκούρ, πλείπτων δ' αἰχμαλωτισθέντων, και ὀλίγων μόνον κατορθωσάντων ν' ἐπανέλθωσιν εἰς Γαλλίαν.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἰωάννης Σίγκλετον Κόπλεϋ, ὅστις ἔγραψε τὴν γνωστοτάτην τοῦ θανάτου τοῦ Πήαρσον εἰκόνα, ἦν υἱὸς Ἀμερικανοῦ νομιμόφρονος, ὑπογεωθέντος νὰ καταλίπῃ τὴν Ἀμερικὴν, ἔνεκα τῶν ἀντιδημοτικῶν φρονημάτων του. Ὁ δὲ ζωγράφος ἦν πατὴρ τοῦ τῶς Λόρδου Καγγελλαρίου τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Λόρδου Λυνδχόρστ.

Ἡ ἑκατονταετηρί· πῶν ἀξιωματικῶν τούτων γεγονότων ἐτετέλεθη τὴν Πέμπτην 6 πα-

ρελθ. Ἰανουαρίου 6. ν. ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἱερσέης. Ἡ πόλις Σαιντ Ἑλιέ ἦν καταστόλιστος διὰ σημαίων, θριαμβικῶν ἀψίδων και παντοειδῶν κοσμημάτων· μέγιστος δ' ἐπεκράτει ὁ ἐνθουσιασμός. Ἡ Βρετανικὴ Πλατεία, ὅπου ἀμρότεροι, ὅτε ταγματάρχης Πήαρσον και ὁ βάρων Ρουλλεκούρ, ἔπεσαν, ἦν τὸ κέντρον τῆς συρροῆς. Ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς ἡμέρας περιελαμβάνετο ὡσαύτως και παράταξις μετὰ στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς νήσου στρατηγοῦ Νικόλσον· δοξολογία ἐψάλη ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ, και ψήφισμα ἐξεδόθη περὶ ἀποστολῆς ἀναφορᾶς πίστεως τῇ Βασιλείῃ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀρχῶν. Πολλὰ δὲ ἀστυκά και στρατιωτικά συμπόσια ἐγένοντο, περατωθέντα διὰ φωταψιῶν και πυροτεχνημάτων κατὰ τὴν νύκτα.

Ὁ Λόρδος Τσελμσφὸρδ, ὅστις κατάγεται ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ ταγματάρχου Πήαρσον, παρῆν ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει τοῦ στρατοῦ, ὅπου και θερμώτατα ἐπευρημήθη.

Γ. Μ. Κ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Α΄.

Τῇ 6ῃ Μαΐου 1821, ὁ ἱατρὸς Antomachi βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Θωμᾶ Carswel ἐποίησε τὴν αὐτοψίαν τοῦ Ναπολέοντος Α΄ εἰς Longwood.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσι τὴν ἐργασίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἀναλαβόντες ταύτην, πρετήρησαν ὅτι ἡ καρδία τοῦ Ἀυτοκράτορος εἶχε καταβρωχθῆ ὑπὸ τῶν μυῶν. Ὄθεν ἀντεκατέστησαν αὐτὴν δι' ἄλλης ἐξαχθείσης ἐξ ἀρνίου· και ἰδοὺ πῶς, λέγει ὁ Ch. Osquar, ἡ καρδία τοῦ ἡμετέρου τῶν ζώων ἀναπαύεται ὑπὸ τὸν θόλον τῶν ἀπομάχων ἐν τῷ στήθει τοῦ νικητοῦ τοῦ Ἀουστρελίτζ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας δημοσιεύονται 12 ἡμερηίδες ἐκδιδόμεναι εἰς πολλὰ

ἀντίτυπα. Κυρίως εἶναι πολιτικαὶ ἐκδίδονται δὲ καθ' ἑκάστην ἢ δις τῆς ἐβδομάδος. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης σατυρικαὶ ἡμερηίδες μετὰ εἰκονογραφιῶν, γραφόμεναι μετὰ πολλῆς χάριτος.

ΜΑΧΙΜΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΡΑΤΩΝ.

Γερμανίας	750,000
Γαλλίας	648,000
Αὐστρο-Οὐγγαρίας	650,000
Ἰταλίας	315,000
Ρωσσίας	300,000
Τουρκίας	200,000 (·)
Ἰσπανίας	150,000
Βελγίου	85,000
Ἑλλάδος	80,000
Σουηδίας και Νορβηγίας	78,000
Ἀγγλίας	60,000
Ρωμουνίας	65,000
Πορτογαλλίας	52,000
Σερβίας	50,000
Ὁλλανδίας	41,000
Δανίας	40,000
Βουλγαρίας	40,000
Μαυροβουνίου	34,000.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ὁ ὀλικὸς πλῆθυσμός τῆς γῆς κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμούς τῶν διασῆμων στατιστικολόγων κ. Βέγμ και Γουάνερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Βῆρωπη	315,929,000
Ἀσία	834,707,000
Ἀμερικὴ	205,679,000
Ἀφρικὴ	95,495,000
Αὐστραλία και Πολυνησία	4,031,000
Πόλοι	82,000

Ἄπασα ἡ οἰκουμένη, 1,455,923,000.

Κατά τὴν ἀπὸ 19 μηνῶν γενομένην στατιστικὴν ἢ αὐξήσις ὑποτίθεται εἰς 16,778,200, ὥστε ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς αὐξάνει περίπου κατὰ 29,450 καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ.

Ἡ Γερμανία	336
Τὰ ἠνωμένα Κράτη τῆς Ἀμερικῆς	4,473
Ἡ Αὐστρία	95
Βέλγιον	28
Δανιμαρκία	188
Ἰσπανία	230
Γαλλία	565
Ἀγγλία	6,107
Ἰταλία	152
Ρωσία	165
Σουηδία	700
Ὀλλανδία	79
Τουρκία	30
Ἑλλάς	30.

ΑΙ ΠΟΛΥΑΡΙΟΜΟΤΕΡΑΙ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

εἶναι αἱ ἐξῆς:	
Βερολίνον	1,118,630
Ἀμβούργον	290,055
Βρεολάου	272,390
Μόναχον	228,372
Δρέσδη	220,216
Λειψία	148,760
Κολωνία	144,295
Κινισβέργ	140,680
Φρανκφούρτη	136,677
Χανόβρη	129,675
Στουτγάρδη	117,021
Βρέμη	112,114.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων τοῦ Βερολίνου ἢ πρωτεύουσα τῆς Πρωσίας ἀριθμεῖ σήμερον 1,118,630 συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν στρατιωτικῶν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ εἴκοσι ἐπαγγέλματα. — Συνεδρίασις τοῦ πλημμελειοδικείου ἐν Ἀιζέρ.

Τῆ 14 Ἰουλίου νεαρὰ ἐργάτι; ἦτο ἐπὶ ταῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῶν προϊσταμένων τῆς κειμένης ἄνω τοῦ καταστήματος ἐνθα ἐπωλοῦντο ἀναψυκτικὰ ποτὰ, ἢ ἐργάτι; ἔρριπτε πυροτεχνήματα, τὰ πυροτεχνήματα ἐδίωκον τοὺς πελάτας τοῦ καταστήματος, καὶ οὕτω ὕβρεις ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ καταστηματοῦρχου, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ εἰσαχθῆ εἰς δίκην ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Ἡ νεάνις γνωστοποιεῖ τῷ δικαστηρίῳ τὰς ὕβρεις α; τῆ ἀπέτεινεν ὁ καταστηματοῦρχος, οὗτος δὲ προσκαλεῖται νὰ ἀπολογηθῆ.

— Πρωτ, πρωτ, κύριοι δικασταὶ ἤρχισαν νὰ πίπτουν αἱ τρακατροῦκες καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγαν ὅλοι οἱ πελάται μου.

Πρ. — Τί ἐπαγγέλλεσαι;

Κατ. — Λιμοναδοποιός, λοιπὸν ἐνῶ κατεγινόμεν νὰ ἐκβάλλω τὰ πλακούντια ἀπὸ τὸν φουῆρον...

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν πλακουντοποιός;

Κατ. — Τὰ κατασκευάζω διὰ νὰ τὰ τρώγω μὲ τὴν μπίρραν, ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ τὰ ἐξεφοῦρνιζα, πίπτει μία τρακατροῦκα ἐπάνω εἰς τὸ ὠρολόγιον ἐνὸς πελάτου μου ὅστις παρεστῆρι τι ὥρα ἦτο... Ἀφίνει τὸ ὠρολόγιον του ὅρκιζόμενος καὶ μοι λέγει: ἔσταμάτησε, κάτι ἔσπασε μέσα, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Δός μοι, τοῦ λέγω τὸ ὠρολόγιον νὰ ἶδω τί τρέχει.

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν ὠρολογοποιός;

Κατ. — ἤμην ἄλλοτε παρατηρῶ τὸ ὠρολόγιον. ἦτο μία μικρὰ ρόδα σπασμένη λέγω τοῦ πελάτη μου δὲν εἶναι τίποτε τὴν ἀντικαθι-

στῶ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ γυναῖκα μου τὴν ὁποίαν ἐπαραζάλισαν τὰ πυροτεχνήματα μοι ἔφερε τὸ φλάουτόν μου καὶ μοι λέγει: Ζάλισέ του; καὶ σὺ μ' αὐτὸ, νὰ παύσουν ταῖς τρακατροῦκες.

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν καὶ μουσικός;

Κατ. — Ἐπαιζα μίαν φορὰν εἰς ἐν χωροδιδασκαλεῖον. ἤρχισα λοιπὸν νὰ φυτῶ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου, ὅταν ἀκούω πᾶψί μία ἄλλη τρακατροῦκα πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου ἐνὸς ἄλλου πελάτου μου καὶ τοῦ τὸ καίει. Ὁ πελάτης μου ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐγὼ βλέπω τὴν τρύπα καὶ λέγω. Τὸ διορθῶ ἀμέσως; εἰς δέκα λεπτά, οὔτε θὰ φαίνεται πῶς ἐκάη, μὴ ἀνησυχῆς.

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν καὶ ράπτης;

Κατ. — Ἐργάζομαι εἰς τὸ καμαρίνι μου.

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν θυρωρός;

Κατ. — Ὁχι ἔγώ; ἡ γυναῖκα μου ἐγὼ εἶμαι λιμοναδοποιός.

Πρ. — Ἐπὶ τέλους, ἀναγνωρίζεις ὅτι ἐξῆς θρῖσας τὴν νεάνιδα ταύτην;

Κατ. — Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί τῆς εἶπα; διάβολε, πῶς θέλετε νὰ ἐνθυμοῦμαι ὕστερον ἀπὸ τόσον θυμόν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα ἢ κυρὰ αὐτὴ νὰ μοῦ ρίπτῃ τρακατροῦκες καὶ νὰ μοῦ διώχνῃ τοὺς πελάτας μου, καὶ μάλιστα ἐμένα, ὅστις ὁσάκις πηγαίνει εἰς τὸν χωρὸν τῆς διορθῶν τὰ μαλιά.

Πρ. — Εἶσαι λοιπὸν κουρεύς;

Κατ. — Μ' ἔμαθαν μιά φορὰ, ἀλλὰ τώρα δὲν κουρεύω πλέον.

Ὁ κατηγορούμενος μὲ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα του δὲ κατάρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ἐκ δέκα ἔξ φράγκων προστίμου.

Ἐν τινι πλειμμελειοδικεῖῳ.

α Κατηγορούμενε, τετράκις ἤδη κατεδικάσθης ἐπὶ κλοπῆ, αἰσχροκερδία καὶ ἀγυρτία; εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα ἀλλὰ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ μοι τὸ ὑπενθυμίζητε ἐνταῦθα κύριε πρόεδρε.

— Διατί;

— Διότι εἶναι ἡ μνηστῆ μου ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ δὲν συμφέρει νὰ ἀκούῃ τοιαῦτα πράγματα.

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας. — Ἐν τῶν πολλῶν ἀνεκδότων, ὧν βρῖθαι ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς λίαν περιεργον.

Ὅταν ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας ἦλθεν εἰς Ρώμην, ἐδόθησαν ἑκαταοὶ τινες παραστάσεις ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀπόλλωνι. Ἐσπέραν τινὰ μεταβάς ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ θέατρον ἐπληροφόρηθη ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ θεωρεῖόν του, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα μετὰ τῆς βασιλοπούδος Μαργαρίτας εἶχον πρὸ ὀλίγου μεταβῆ ἐκεῖ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπερίμενε τοιοῦτόν τι:

Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ὅστις κατὰ τὴν συνήθειάν του, δὲν ἔφερε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μαῦρον ὑπενδύτην. Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ ἐπιστρέψω οἶκοι καὶ ἀλλάξω φόρεμα, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν αὐτοκράτειραν. Στραφεῖς εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, παρατηρήσατε, εἶπεν ἂν εἰς τὸ θέατρον εὐρίσκειται τις τῶν ὑπασπιστῶν μου καὶ μοι δανείσῃ τὸν μαῦρον ὑπενδύτην του. Ἐδραμον ἀμέσως καὶ εὔρον τὸν Μαρκήσιον Βαγνάσιον, ὅστις εἰσελθὼν παραχρῆμα εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ βασιλέως ἀπεκδύθη τοῦ ἐνδύματος του καὶ προσέφερεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ, ὅστις ἔδωκε τὸν ἰδικόν του τῷ Μαρκησίῳ.

— Ἀλλὰ ἔχω ἀνάγκην καὶ τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου σου εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς. Ὁ μαρκήσιος ἐξήγαγε καὶ τὸν λαιμοδέτην του, ἀλλ' αἴφνης ὁ βασιλεὺς στρέψας τὸ πρόσωπόν του παρετήρησε τὸν ὑπηρετὴν τοῦ θεωρείου, ὅστις ἔφερεν λευκότατον λαιμοδέτην καὶ πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸν τοῦ μαρκησίου, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν συνέλαβε τὸν ὑπηρετὴν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἐξήγαγε τὸν λαιμοδέτην καὶ ἐφόρεσεν αὐτόν.

Παρατηρήσας δὲ ἐν τῷ τοῦ θεωρείου κατόπτρῳ εἶπε μετ' εὐχαριστήσεως:

«Νῦν δέ, ἄς μεταβῶμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς αὐτοκρατείας· ὑποθέτω ὅτι κατέστην ἀρκούντως βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας.»

Εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι τις τοσοῦτῳ δύσμορφος.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Νέᾳ Γέρσεϋ τῆς Ἀμερικῆς, ζῆ ἀνθρωπὸς τις, πλουσιώτατος, ἀλλὰ δυσειδῆς ὅσον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις.

Ἡ θέα τοῦ Ἀμερικανοῦ τούτου προξενεῖ τὸν γέλωτα ἀπάντων, ἐν τούτοις ἠθέλησεν οὗτος νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εὗρεθῇ ἄλλος τις μᾶλλον αὐτοῦ δύσμορφος. Ὄθεν συνέστησεν ἐπιτροπὴν εἰς ἣν ἀνέθετο νὰ προσκαλέσῃ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἐπαρχίας, ὅσους ἠδύνατο νὰ εὗρῃ δυσειδεῖς, καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, νὰ δώσῃ εἰς τὸν δυσειδέστατον πάντων ἀμοιβὴν χιλίων ταλλήρων.

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν δυσμόρφων ἔλαβε χώραν, καὶ προσῆλθον ὑπὲρ τοὺς ὀγδοήκοντα ἄσχημοι.

Ἐίχε τι τὸ ἀποτρόπαιον, ἵνα μὴ εἴπωμεν τὸ ἐξάίσιον, ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνάθροισις τοσοῦτων δυσειδῶν ἀνθρώπων ἢ δὲ ἐπιτροπὴ ἠναγκάσθη πρὸς στιγμὴν νὰ παύσῃ τὴν ἐξέτασιν, τοσοῦτῳ ὁ γέλως ἦτο ἐγκάρδιος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτέθησαν ὅλοι οἱ δύσμορφοι κατὰ σειράν, ἠγγέλθη ἢ ἀφίξις καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ μας.

Ἐκρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀπάντων τῶν δυσμόρφων, διότι ἅμα ὡς εἶδον τὸν περιβόητον δυσειδῆ ἠννόησαν ὅτι ἡ ἐκλογή τῆς ἐπιτροπῆς θὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἀμερικανὸς, ταχὺ βλέμμα ἔρριψεν ἐφ' ἀπάντων, καὶ στεναγμὸς ἐξέφυγε τῶν χειλέων του. Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐγερθεὶς ἀνηγόρευσε τὸν Ἀμερικανὸν μας ὡς τὸν δυσειδέστατον πάντων, τὸ δὲ χιλιοτάλληρον γέρας προσέφερεν εἰς τὸν ἴδιον ἀγωνοθέτην.

Περικοπὴ ἐπιστολῆς πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν του :

« Ἀγαπητὸν μου τέκνον· σοὶ στέλλω ἐξ ὑποκάμισα νέα τὰ ὅποια ἡ Μήτηρ σου κατασκεύασεν ἀπὸ ἐξ̄ παλαιὰ ἰδικὰ μου. — Ὄταν

μὲ τὸ καλὸ, σοῦ παλαιόσου, στείλῃ τα πάλιν διὰ νὰ κάμωμεν. Ἐξ̄ καινούργια τοῦ νεωτέρου σου ἀδελφοῦ. »

Ὁ Π. βαλαντιοτόμος ἀπαράμιλλος, συνήνησε τὸν κ. Δ. ὅστις τοῦ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα.

— Τοῦλάχιστον ὑμεῖς, ἔκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ λωποδύτης, δὲν ἀρνεῖσθε νὰ μοὶ σφίγητε τὴν χεῖρα!

— Ναί· διότι ἐνόσω κρατῶ τὴν χεῖρα σου, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν τὴν ἔχεις εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Ἐπὶ τῆς θύρας πολυαρόφου οἰκίας ἦτο ἐξηρητημένη προΐαν τινα ἡ ἐξ̄ῆς εἰδοποίησις:

«Ὁ θυρωρὸς μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν» Ἀποτανθῆτε εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ ἔκτου πατώματος.»

Ἐφημερίς τις τῆς Δωζάνης ἔφερε τὴν ἐξ̄ῆς εἰδοποίησιν:

« Ἀσφάλεια λαμπρᾶς καὶ ἐπιζήλου ὑπάρξεως διὰ πάντας. Ἐύκολος τρόπος τοῦ κερδίζειν ἐξ̄ χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος. Ἐξ̄ῆγησιν πλείοτεραι δίδονται εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα τύχην, ἅμα οὗτος πέμψει ὑμῖν ὅ φράγκα εἰς γραμματόσημα» Εἰς ἀνόητος ἐπεμψε τὰ ὅ φρ καὶ ἔλαβε τὴν ἐξ̄ῆς ἀπάντησιν:

«Κάμε ὅπως ἐγώ.»

ΣΥΜΒΟΥΔΗ.

Ἐν τῇ ἰταλικῇ ἱατρικῇ ἐφημερίδι ὁ κ. Ρουδὸλφ ἀναφέρει τὰ ἐξ̄ῆς: ὑποφέρων ἐκ δυνατῆς καταρροῆς, συνέβη νὰ μασῶ ἐν ἡ δύο κλώους εὐκαλύπτου, καταπίνων ταῦτοχρόνως καὶ τὸν σιέλόν μου, ὅστις εἶχε πικρὰν καὶ ἀρωματικὴν γεύσιν. Ἐν ἐκπλήξει παρετήρησα ὅτι ἐν διαστήματι ἡμισείας ὥρας, ἡ καταρροὴ ὀλοτελῶς ἐξέλιπε. Μετὰ τινας ἡμέρας προσβληθεὶς καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς ὀχληρᾶς ταύτης ἀσθενείας, μετεχειρίσθην καὶ πάλιν τοὺς κλώνους τοῦ εὐκαλύπτου καὶ ἔσχον τὸ αὐτὸ ἐπιτυχὲς ἀποτέλεσμα. Τότε ἐδοκίμασα τὸ ἱατρικὸν ταῦτο εἰς διαφόρους τῶν ἀσθενῶν μου, οἵτινες πάντες εὐηργετήθησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου. Πιστεύω, ὅτι ἡ θεραπεία αὕτη ἀρμύζει εἰς ὀξείας καταρροάς.